ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (αναιρετικό τμήμα)

της 7ης Ιουλίου 2011 *

«Αίτηση αναιρέσεως — Υπαλληλική υπόθεση — Έκτακτοι υπάλληλοι — Σύμβαση αορίστου χρόνου — Απόλυση — Αιτιολογία — Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως — Δικαιώματα άμυνας»

Στην υπόθεση T-283/08 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (δεύτερο τμήμα) της 24ης Απριλίου 2008, F-74/06, Λογγινίδης κατά Cedefop (δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή),

Παύλος Λογγινίδης, πρώην έκτακτος υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης, κάτοικος Θεσσαλονίκης (Ελλάδα), εκπροσωπούμενος, αρχικώς, από τους Π. Γιαταγαντζίδη και Σ. Σταυροπούλου, στη συνέχεια, από τους Π. Γιαταγαντζίδη και Κ. Κυριαζή, δικηγόρους,

αναιρεσείων,

όπου ο έτερος διάδικος είναι το

Ευρωπαϊκό Κέντρο για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης (Cedefop), εκπροσωπούμενο από τη M. Fuchs, επικουρούμενη από τον Π. Ανέστη, δικηγόρο,

καθού πρωτοδίκως,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (αναιρετικό τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, Πρόεδρο, N. J. Forwood (εισηγητή) και L. Truchot, δικαστές,

γραμματέας: Σ. Σπυροπούλου, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 13ης Δεκεμβρίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή του αναιρέσεως, που άσκησε δυνάμει του άρθρου 9 του παραρτήματος I του Οργανισμού του Δικαστηρίου, ο αναιρεσείων Παύλος Λογγινίδης ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (δεύτερο τμήμα) της 24ης Απριλίου 2008, F-74/06, Λογγινίδης κατά Cedefop (δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, στο εξής:

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία αυτό απέρριψε την προσφυγή του που είχε, ως κύριο αίτημα, την ακύρωση της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης (Cedefop) της 30ής Νοεμβρίου 2005, με την οποία λύθηκε η σύμβασή του εκτάκτου υπαλλήλου αορίστου χρόνου.

Το νομικό πλαίσιο

2 Κατά το άρθρο 11, πρώτο εδάφιο, του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΛΠ), οι διατάξεις των άρθρων 11 έως 26 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) σχετικά με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των υπαλλήλων εφαρμόζονται κατ' αναλογία.

3 Κατά το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ:

«Κάθε ατομική απόφαση που λαμβάνεται κατ' εφαρμογήν του παρόντος κανονισμού πρέπει να κοινοποιείται εγγράφως στον ενδιαφερόμενο. Κάθε απόφαση σε βάρος υπαλλήλου πρέπει να είναι αιτιολογημένη.»

4 Κατά το άρθρο 47, στοιχείο γ', του ΚΛΠ, η υπαλληλική σχέση εκτάκτου υπαλλήλου με σύμβαση αορίστου χρόνου λύεται με την παρέλευση της προθεσμίας καταγγελίας την οποία προβλέπει η σύμβαση.

5 Κατά το άρθρο 49, παράγραφος 1, του ΚΛΠ, μετά την περάτωση της πειθαρχικής διαδικασίας που προβλέπεται στο παράρτημα IX του ΚΥΚ και εφαρμόζεται κατ' αναλογία, η σύμβαση εργασίας μπορεί να λυθεί χωρίς προειδοποίηση για πειθαρχικούς λόγους, σε περίπτωση σοβαρής παράλειψης εκπλήρωσης του υπηρεσιακού καθήκοντος εκ προθέσεως ή εξ αμελείας του εκτάκτου υπαλλήλου.

6 Κατά το άρθρο 50α του ΚΛΠ, ανεξαρτήτως των διατάξεων, μεταξύ άλλων, του άρθρου 49, αν ο έκτακτος υπάλληλος παραλείψει, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας, την εκπλήρωση υπηρεσιακού καθήκοντος σύμφωνα με το ΚΛΠ, μπορεί να του επιβληθεί πειθαρχική κύρωση υπό τις προϋποθέσεις του τίτλου VI του ΚΥΚ και, ενδεχομένως, του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, του οποίου οι διατάξεις εφαρμόζονται κατ' αναλογία.

7 Κατά το άρθρο 2 της αποφάσεως του διοικητικού συμβουλίου του Cedefop της 4ης Φεβρουαρίου 2000, σχετικά με την εξέταση των διοικητικών ενστάσεων δυνάμει του άρθρου 90 του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2005 του διοικητικού συμβουλίου του Cedefop (στο εξής: απόφαση σχετικά με την εξέταση των διοικητικών ενστάσεων), η επιτροπή προσφυγών αποτελείται από πέντε μέλη: δύο μέλη προερχόμενα από το προσωπικό του Cedefop διορίζονται από τον διευθυντή του οργάνου αυτού (αποκλειομένου του ιδίου), δύο άλλα μέλη προερχόμενα επίσης από το προσωπικό του Cedefop διορίζονται από τον πρόεδρο της επιτροπής προσωπικού, ενώ ο πρόεδρος της επιτροπής προσφυγών, μη προερχόμενος από το προσωπικό του Cedefop, διορίζεται από τον πρόεδρο του διοικητικού συμβουλίου, κατόπιν γνωμοδοτήσεως του διευθυντή του Cedefop και της επιτροπής προσωπικού.

Ιστορικό της διαφοράς

8 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 10 έως 26 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες έχουν ως εξής:

«10 Αφού εργάστηκε στο Cedefop, από την 1η Μαΐου 1999 έως τις 31 Ιουλίου 2002, ως νομικός βοηθός ή "νομικός σύμβουλος", άλλοτε ως εξωτερικός συνεργάτης, άλλοτε ως επικουρικός υπάλληλος ή ακόμη ως "ειδικός σύμβουλος", ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων)

προσλήφθηκε με σύμβαση στις 23 Ιουλίου 2002 ως έκτακτος υπάλληλος με βαθμό Α 8, κλιμάκιο 1, για περίοδο δύο ετών, αρχόμενη από 1ης Αυγούστου 2002, του ανατέθηκαν δε καθήκοντα προϊσταμένου της νεοσυσταθείσας Υπηρεσίας Νομικών Θεμάτων και Διαχειρίσεως Συμβάσεων.

[…]

12 Στις 4 Μαρτίου 2003, η σύμβαση του προσφεύγοντος μετατράπηκε σε σύμβαση αορίστου χρόνου με ισχύ από την 1η Μαρτίου 2003. Με την από 15 Δεκεμβρίου 2003 απόφαση του διευθυντή του Cedefop, ο προσφεύγων προήχθη στον βαθμό Α 7 (που κατέστη Α*8), κλιμάκιο 1.

13 Με απόφαση της 25ης Μαΐου 2005, ο προσφεύγων ορίστηκε από τον κ. van Rens, τότε διευθυντή του Cedefop, τακτικό μέλος της επιτροπής προσφυγών ως εκπρόσωπος της Διοικήσεως.

14 Κατά τη διάρκεια του 2005 τέθηκε το ζήτημα της ανανεώσεως της συμβάσεως ορισμένου χρόνου της κας C., ως έκτακτης υπαλλήλου, η οποία εργαζόταν ως υφισταμένη του προσφεύγοντος, ανανέωση στην οποία ο τελευταίος εναντιώθηκε. Με απόφαση του κ. van Rens, της 11ης Αυγούστου 2005, η εν λόγω σύμβαση δεν ανανεώθηκε, γεγονός το οποίο προκάλεσε τη ζωηρή αντίδραση του προσωπικού του Cedefop, αφού 87 μέλη του εξέφρασαν την αντίθεσή τους υπογράφοντας σχετικό έγγραφο διαμαρτυρίας. Κατά της αποφάσεως αυτής, η κα C. άσκησε στις 11 Νοεμβρίου 2005 διοικητική ένσταση, η οποία έγινε δεκτή με απόφαση της επιτροπής προσφυγών της 9ης Μαρτίου 2006. Η τελευταία έκρινε ότι η απόφαση της 11ης Αυγούστου 2005 δεν υπήρξε η δέουσα, λαμβανομένων υπόψη της εξαιρετικής ποιότητας των παροχών της κας C. στο Cedefop και των χειρισμών του ιεραρχικώς προϊσταμένου της, του προσφεύγοντος, που κρίθηκαν "κακόβουλοι" και απέβλεπαν στη δυσφήμησή της σε επαγγελματικό επίπεδο. Η κα C. προσλήφθηκε εκ νέου από το Cedefop την 1η Δεκεμβρίου 2005.

15 Εν τω μεταξύ, τον Οκτώβριο 2005, ο κ. van Rens αντικαταστάθηκε στη Διεύθυνση του Cedefop από την κα Bulgarelli, η οποία, από της αναλήψεως των καθηκόντων της, αντιμετώπισε κλίμα έντασης εντός του Cedefop, λόγω ιδίως των περιγραφέντων στην προηγούμενη σκέψη γεγονότων.

16 Στις 11 Νοεμβρίου 2005, η διευθύντρια του Cedefop έλαβε την απόφαση να αντικαταστήσει τον προσφεύγοντα, ως τακτικό μέλος της επιτροπής προσφυγών, με την κα M., υπεύθυνη του τμήματος Ανθρώπινου Δυναμικού του Cedefop. Στις 14 Νοεμβρίου, η εν λόγω επιτροπή τροποποίησε πολλές διατάξεις του εσωτερικού της κανονισμού.

17 Εξάλλου, τον Ιούλιο 2005, κατόπιν αιτήματος του διοικητικού συμβουλίου, η Υπηρεσία Εσωτερικού Λογιστικού Ελέγχου της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: IAS) διεξήγαγε διοικητική έρευνα σχετικά με το νομότυπο των μειοδοτικών διαγωνισμών και των συναφθεισών από το Cedefop συμβάσεων, ιδίως για το έτος 2004. Στις 6 Οκτωβρίου 2005, η διευθύντρια του Cedefop έλαβε γνώση του προσχεδίου έκθεσης της IAS της 26ης Σεπτεμβρίου 2005, στο οποίο αναφερόταν ότι οι διαδικασίες συνάψεως συμβάσεων του Cedefop έπασχαν από σοβαρές παρατυπίες. Μεταξύ άλλων, υπό τον τίτλο "Συμμόρφωση με τη νομοθεσία και το κανονιστικό πλαίσιο" του εν λόγω προσχεδίου έκθεσης, 36 από τους 37 μειοδοτικούς διαγωνισμούς που εξετάστηκαν εκρίνοντο ως μη νομότυποι για διαφόρους λόγους. Τα συμπεράσματα αυτά επιβεβαιώθηκαν, υπό τον ίδιο τίτλο, στην τελική έκθεση της IAS της 2ας Δεκεμβρίου 2005.

[…]

19 Επίσης, στη διευθύντρια του Cedefop περιήλθαν πολλές προφορικές ή γραπτές καταγγελίες, προερχόμενες από μέλη του προσωπικού, σε βάρος του προσφεύγοντος, τον οποίο κατηγορούσαν ότι τους κακομεταχειριζόταν.

20 Με ηλεκτρονικό μήνυμα της 14ης Νοεμβρίου 2005, ο κ. Τ., προϊστάμενος τομέα, παραπονέθηκε στη διευθύντρια και στον αναπληρωτή διευθυντή του Cedefop για την κακή ποιότητα των επαγγελματικών υπηρεσιών του προσφεύγοντος, καθώς και για την έλλειψη συνεργασίας με τις άλλες υπηρεσίες του Κέντρου. Ο προσφεύγων αρνήθηκε τις κατηγορίες αυτές με ηλεκτρονικό μήνυμα της 22ας Νοεμβρίου 2005 που απηύθυνε στη διευθύντρια και τον αναπληρωτή διευθυντή του Cedefop.

21 Στις 23 Νοεμβρίου 2005, κατά τη διάρκεια συζητήσεως παρουσία του αναπληρωτή διευθυντή, η διευθύντρια του Cedefop ανακοίνωσε στον προσφεύγοντα την απόφασή της να τον απολύσει. Στις 30 Νοεμβρίου 2005, η διευθύντρια κοινοποίησε στον προσφεύγοντα την απόφασή της για καταγγελία της συμβάσεώς του, με προθεσμία προειδοποιήσεως τριών μηνών (στο εξής: απόφαση απολύσεως). Η προθεσμία αυτή άρχισε με τη λήξη της αναρρωτικής άδειας που είχε την εποχή εκείνη ο προσφεύγων και η οποία παρατάθηκε, ήτοι, στις 3 Ιανουαρίου 2006. Πριν από την εν λόγω προθεσμία καταγγελίας, με απόφαση της 9ης Δεκεμβρίου 2005, ο προσφεύγων απομακρύνθηκε από τη θέση του προϊσταμένου της Υπηρεσίας Νομικών Θεμάτων και Διαχειρίσεως Συμβάσεων και αποφασίστηκε να τοποθετηθεί στη θέση συμβούλου διευθύνσεως για νομικά θέματα (στο εξής: απόφαση περί τοποθετήσεως σε νέα θέση). […]

[…]

23 Στις 28 Φεβρουαρίου 2006, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και τοποθετήσεώς του σε νέα θέση, ζητώντας ταυτόχρονα την αναστολή της εκτελέσεως της αποφάσεως περί απολύσεως έως ότου η επιτροπή προσφυγών, επιφορτισμένη με την εξέταση της διοικητικής ενστάσεώς του, απαντήσει επ' αυτής.

24 Με απόφαση της 10ης Μαρτίου 2006, και σύμφωνα με τη γνώμη της επιτροπής προσφυγών, η διευθύντρια του Cedefop απέρριψε το αίτημα αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως περί απολύσεως. Με απόφαση της 24ης Μαΐου 2006, που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 25 Μαΐου 2006, η επιτροπή προσφυγών απέρριψε τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και περί τοποθετήσεώς του σε νέα θέση.

25 Στις 2 Φεβρουαρίου 2006, ο προσφεύγων υπέβαλε επίσης διοικητική ένσταση, αφενός, κατά της από 11 Νοεμβρίου 2005 αποφάσεως της διευθύντριας του Cedefop περί αντικαταστάσεώς του στην επιτροπή προσφυγών και, αφετέρου, κατά της αποφάσεως της εν λόγω επιτροπής, της 14ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως του εσωτερικού της κανονισμού.

26 Στις 10 Μαρτίου 2006, η επιτροπή προσφυγών απέρριψε την [εν λόγω] διοικητική ένσταση.»

Διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου της Δημόσιας Διοίκησης και αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

9 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο αναιρεσείων άσκησε, στις 19 Ιουνίου 2006, προσφυγή-αγωγή με την οποία, μεταξύ άλλων, ζήτησε αφενός, να ακυρωθεί:

— η απόφαση περί απολύσεως·

— η απόφαση της Διευθύνσεως του Cedefop, της 10ης Μαρτίου 2006, με την οποία απορρίφθηκε το αίτημά του να ανασταλεί η εκτέλεση της αποφάσεως περί απολύσεως·

— η απόφαση περί τοποθετήσεώς του σε νέα θέση·

— η απόφαση της επιτροπής προσφυγών, της 24ης Μαΐου 2006, με την οποία αυτή απέρριψε τη διοικητική ένστασή του κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και περί τοποθετήσεως σε νέα θέση·

— η απόφαση της διευθύντριας του Cedefop, της 11ης Νοεμβρίου 2005, με την οποία αυτή τροποποίησε τη σύνθεση της επιτροπής προσφυγών·

— η απόφαση της επιτροπής προσφυγών, της 14ης Νοεμβρίου 2005, με την οποία αυτή τροποποίησε τον εσωτερικό της κανονισμό·

— η απόφαση της επιτροπής προσφυγών, της 10ης Μαρτίου 2006, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση κατά των δύο τελευταίων αποφάσεων·

— η απόφαση της επιτροπής προσφυγών, της 9ης Μαρτίου 2006, επί της διοικητικής ενστάσεως της κας C., καθόσον θίγει τη φήμη του και την επαγγελματική του ακεραιότητα·

και, αφετέρου, να υποχρεωθεί το Cedefop:

— να τον αποζημιώσει για την οικονομική ζημία που του προκάλεσε η περί απολύσεως απόφαση·

— να του καταβάλει 50 000 ευρώ προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που του προκάλεσαν η περί απολύσεως απόφαση, καθώς και η προαναφερθείσα απόφαση της επιτροπής προσφυγών της 9ης Μαρτίου 2006, καθόσον η τελευταία καταφέρεται με σφοδρότητα κατά της προσωπικότητάς του·

— να του καταβάλει το συμβολικό ποσό του ενός ευρώ προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που του προκάλεσε η απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2005, με την οποία η διευθύντρια του Cedefop τον απομάκρυνε από την επιτροπή προσφυγών·

10 Το Cedefop ζήτησε πρωτοδίκως από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης να απορρίψει το σύνολο των αιτημάτων του προσφεύγοντος.

11 Με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης απέρριψε την προσφυγή ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη και έκρινε ότι κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

12 Προς στήριξη του αιτήματός του για ακύρωση της περί απολύσεως αποφάσεως, ο προσφεύγων προέβαλε, κατ' ουσίαν, τέσσερις λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούσαν, αντιστοίχως, έλλειψη αιτιολογίας, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, κατάχρηση εξουσίας και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

13 Αποφαινόμενο επί του λόγου ακυρώσεως που αφορούσε έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως περί απολύσεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε, με τις σκέψεις 49 έως 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα εξής:

«49 Κατ' αρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι με την απόφασή του Landgren κατά ETF [της 26ης Οκτωβρίου 2006, F-1/05 (Συλλογή Υπ.Υπ. 2006, σ. I-A-1-123 και II-A-1-459, σκέψεις 73 και 74)], το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε ότι κανένας επιτακτικός λόγος δεν επιβάλλει τον αποκλεισμό των εκτάκτων υπαλλήλων από την προστασία κατά των αδικαιολόγητων απολύσεων, ιδίως όταν συνδέονται με σύμβαση αορίστου χρόνου ή όταν, συνδεόμενοι με σύμβαση ορισμένου χρόνου, απολύονται πριν από την προβλεπόμενη λήξη της. Για να εξασφαλιστεί όμως επαρκής προστασία, πρέπει να παρέχεται στους ενδιαφερομένους η δυνατότητα να διαπιστώνουν αν τα έννομα συμφέροντά τους έγιναν ή όχι σεβαστά και να εκτιμούν τη σκοπιμότητα προσφυγής στη δικαιοσύνη, στην οποία πρέπει να παρέχεται η δυνατότητα να ασκεί τον έλεγχό της, τούτο δε συνεπάγεται ότι η αρμόδια αρχή έχει την υποχρέωση αιτιολόγησης.

50 Από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι η έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση προς τις συγκεκριμένες περιστάσεις, ειδικότερα του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που ενδέχεται να έχει ο ενδιαφερόμενος να λάβει πληροφορίες (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 9ης Μαρτίου 2000, T-10/99, Vicente Nuñez κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-47 και II-203, σκέψη 41, και της 12ης Δεκεμβρίου 2002, T-338/00 και T-376/00, Morello κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. I-A-301 και II-1457, σκέψη 46). Για να αξιολογηθεί άλλωστε η επάρκεια της αιτιολόγησης, πρέπει αυτή να συνεκτιμάται στην αλληλουχία στην οποία εντάσσεται η έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 27ης Απριλίου 1999, T-283/97, Thinus κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-69 και II-353, σκέψη 77, και Morello κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 47· προαναφερθείσα απόφαση Landgreen κατά ETF, σκέψη 78).

51 Προκειμένου περί απολύσεως υπαλλήλου απασχολουμένου με σύμβαση αορίστου χρόνου, έχει ιδιαίτερη σημασία οι λόγοι της απολύσεως αυτής να διατυπώνονται, κατά κανόνα, σαφώς και εγγράφως, κατά προτίμηση μέσα στο ίδιο το κείμενο της οικείας αποφάσεως. Και τούτο διότι μέσω αυτής της πράξεως –η νομιμότητα της οποίας εκτιμάται κατά τον χρόνο της έκδοσής της– υλοποιείται η απόφαση του οργάνου. Πάντως, η υποχρέωση διατυπώσεως των λόγων απολύσεως μπορεί επίσης να θεωρηθεί ότι εκπληρούται αν ο ενδιαφερόμενος ενημερώθηκε προσηκόντως, σε συνομιλίες του με την ιεραρχία του, για τους λόγους αυτούς, η δε απόφαση της Αρμόδιας για τη Σύναψη Συμβάσεων Αρχής (στο εξής: ΑΣΣΑ) μεσολάβησε λίγο χρόνο μετά τις συνομιλίες αυτές. Η ΑΣΣΑ μπορεί επίσης, αν συντρέχει λόγος, να συμπληρώσει αυτή την αιτιολογία κατά το στάδιο της απάντησης στη διοικητική ένσταση του ενδιαφερομένου (προαναφερθείσα απόφαση Landgren κατά ETF, σκέψη 79).

52 Εν προκειμένω, από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο προσφεύγων ενημερώθηκε, κατά τη συνομιλία που είχε με τη διευθύντρια του Cedefop στις 23 Νοεμβρίου 2005, για τους αντλούμενος από την ανέντιμη συμπεριφορά του έναντι της κας C. λόγους, για τους οποίους αποφασίστηκε η καταγγελία της συμβάσεώς του ως εκτάκτου υπαλλήλου.

53 Πράγματι, καταρχάς, είναι μάλλον απίθανο να ανακοινώθηκε στον προσφεύγοντα η απόλυσή του κατά τη διάρκεια της συνομιλίας της 23ης Νοεμβρίου 2005, όπως υποστηρίζει ο τελευταίος, χωρίς να έχουν δοθεί από τη διευθύντρια του Cedefop οι λόγοι αυτής της σοβαρής αποφάσεως ή χωρίς να τους γνωρίζει ο ενδιαφερόμενος. Κατόπιν, η διοικητική ένσταση της 28ης Φεβρουαρίου 2006 του προσφεύγοντος περιέχει πολλά χωρία (στις παραγράφους 7 έως 9, 15 και 19) από τα οποία προκύπτει ότι αυτός γνώριζε τη σχέση μεταξύ της αποφάσεως περί απολύσεως και της συμπεριφοράς που είχε επιδείξει στο πλαίσιο της υποθέσεως της κας C. Εξάλλου, όπως προκύπτει από την απόφαση της επιτροπής προσφυγών, της 24ης Μαΐου 2006, περί απορρίψεως της διοικητικής αυτής ενστάσεως, ο προσφεύγων, κατά τη διάρκεια της ακροάσεώς του ενώπιον της εν λόγω επιτροπής, ισχυρίστηκε ότι ήταν θύμα αβάσιμων κατηγοριών, πράγμα που προϋποθέτει ότι ήταν ενήμερος των προβαλλομένων λόγων απολύσεώς του, και εξέφρασε την απογοήτευσή του για τους εκπροσώπους του προσωπικού, οι οποίοι είχαν καταγγείλει στη Διεύθυνση Προσωπικού τη συμπεριφορά που επέδειξε ο προσφεύγων στο πλαίσιο της διαδικασίας που κατέληξε στη μη ανανέωση της συμβάσεως της κας C. Επιπλέον, οι συνομιλίες της 23ης Νοεμβρίου 2005 πραγματοποιήθηκαν σε κλίμα σοβαρής εντάσεως στο Cedefop, την οποία ο προσφεύγων δεν μπορούσε να αγνοεί, ένταση προκληθείσα ακριβώς από την απόφαση της διευθύνσεως να μην ανανεώσει την εν λόγω σύμβαση.

54 Τέλος, το περιεχόμενο της απαντήσεως της επιτροπής προσφυγών στη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος, που συμπληρώνει τις πληροφορίες που είχε ο τελευταίος, του έδωσε τη δυνατότητα να εκτιμήσει το βάσιμο της αποφάσεως περί απολύσεως και τη σκοπιμότητα ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

55 Από όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αιτίαση περί αθετήσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει να απορριφθεί.»

14 Αποφαινόμενο επί του λόγου ακυρώσεως που αφορούσε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε, με τις σκέψεις 84 έως 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα εξής:

«84 Πρέπει να υπομνησθεί προκαταρκτικώς ότι, κατά πάγια νομολογία, η ΑΣΣΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ως προς την απόλυση και, συνεπώς, ο έλεγχος του κοινοτικού δικαστή περιορίζεται στην επαλήθευση της μη συνδρομής κατάφωρης πλάνης ή κατάχρησης εξουσίας (αποφάσεις [του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2000, T-223/99, Dejaiffe κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-277 και II-1267], σκέψη 53, και [της 6ης Φεβρουαρίου 2003, T-7/01, Pyres κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2003, σ. I-A-37 και II-239], σκέψη 50· απόφαση Landgren κατά ETF, προπαρατεθείσα, σκέψη 75).

85 Εν προκειμένω, από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο προσφεύγων απολύθηκε κυρίως λόγω της συμπεριφοράς του καθόλη τη διάρκεια της διαδικασίας που κατέληξε στην απόφαση να μην ανανεωθεί η σύμβαση της κας C. Επιδίωξε, με δόλιους τρόπους, μεταξύ άλλων εκμαιεύοντας ψευδείς μαρτυρίες, να δυσφημήσει τις επαγγελματικές ικανότητες της ενδιαφερομένης για να μην ανανεωθεί το συμβόλαιό της. Αυτή η συμπεριφορά έπληξε ανεπανόρθωτα τη σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ του προσφεύγοντος, ο οποίος κατείχε θέση στελέχους, και της Διευθύνσεως του Cedefop.

86 Ένας τέτοιος λόγος, αν δεν πάσχει από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή κατάχρηση εξουσίας, αρκεί για να δικαιολογήσει την απόλυση εκτάκτου υπαλλήλου. Υπό τις συνθήκες αυτές πρέπει να εξεταστεί αν, βάσει της δικογραφίας, η ΑΣΣΑ δικαιολόγησε κατ' αυτόν τον τρόπο την απόφαση περί απολύσεως, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, δεν θα απαιτείται η εξέταση των άλλων λόγων που περιλαμβάνονται στην απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως κατά της αποφάσεως περί απολύσεως, τους οποίους ανέπτυξε στα δικόγραφά του το Cedefop και οι οποίοι αφορούν την κανονικότητα των συμβάσεων που συνήψε το Κέντρο.

87 Μεταξύ των αποδεικτικών στοιχείων στα οποία βασίστηκαν η ΑΣΣΑ και η επιτροπή προσφυγών περιλαμβάνονται:

— [...]

88 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι η συμπεριφορά του προσφεύγοντος στην υπόθεση της κας C. που κρίθηκε επιλήψιμη και, ειδικότερα, η εκστρατεία δυσφημήσεως που αυτός διεξήγαγε σε βάρος της διαπιστώθηκαν δύο φορές από την επιτροπή προσφυγών, κατόπιν εξετάσεως των φακέλων, με τις αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 2006, περί αποδοχής της διοικητικής ενστάσεως της κας C., και της 24ης Μαΐου 2006, επί της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος κατά της αποφάσεως περί απολύσεως, η επιτροπή δε αυτή απαρτίζεται, σύμφωνα με το άρθρο 2 της αποφάσεως σχετικά με την εξέταση των ενστάσεων, από ίσο αριθμό εκπροσώπων της διοικήσεως και του προσωπικού και έχει ως πρόεδρο τρίτο προς το Cedefop πρόσωπο που υποδεικνύεται από τον πρόεδρο του διοικητικού του συμβουλίου, αυτό δε κατόπιν γνωμοδοτήσεως του διευθυντή του και της επιτροπής προσωπικού του.

89 Εντούτοις, ο προσφεύγων ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης δηλώνει μόνον ότι οι εκτιμήσεις του όσον αφορά την απόδοση και τις ικανότητες της κας C. τις οποίες διαβίβασε στη διεύθυνση ήσαν "νόμιμες" και αποτελούσαν μέρος των υπηρεσιακών καθηκόντων και υποχρεώσεών του, υπό την ιδιότητά του ιεραρχικώς ανωτέρου της ενδιαφερομένης.

90 Αυτοί οι κατηγορηματικοί ισχυρισμοί, που δεν στηρίζονται σε στοιχεία αρκούντως συγκεκριμένα, ακριβή και συγκλίνοντα, δεν μπορούν να αποδείξουν ότι η ΑΣΣΑ και η επιτροπή προσφυγών υπέπεσαν σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ως προς τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος στο πλαίσιο της υποθέσεως της κας C., ενόψει ιδίως των εγγράφων που έχει στην κατοχή της η διεύθυνση και που παρατίθενται στη σκέψη 87 της παρούσας αποφάσεως.

91 Επιπλέον, από τον φάκελο προκύπτει ότι, παρά τις υπομνήσεις του διευθυντή και του αναπληρωτή διευθυντή του Cedefop, ο προσφεύγων, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, παρέλειψε να συντάξει την έκθεση βαθμολογίας της κας C. για το έτος 2004, πράγμα το οποίο, στην πραγματικότητα, καθιστούσε αδύνατο στην ενδιαφερομένη να αμφισβητήσει τυπικώς τις ενδεχόμενες αρνητικές εκτιμήσεις του ιεραρχικώς ανωτέρου της που θα περιείχε αυτή η έκθεση αν είχε συνταχθεί εγκαίρως.

92 Το γεγονός ότι η απόφαση να μην ανανεωθεί η σύμβαση της κας C. δεν ελήφθη τυπικώς από τον προσφεύγοντα, αλλά από την ΑΣΣΑ, δεν είναι λυσιτελές, εφόσον στον προσφεύγοντα δεν προσάπτεται ότι εξέφρασε αρνητική εκτίμηση ως προς την ανανέωση της συμβάσεως της κας C., αλλ' ότι, λόγω προσωπικής εχθρότητας έναντι αυτής, ενήργησε με αθέμιτα τεχνάσματα με σκοπό να επηρεάσει, κατά τρόπο καθοριστικό, την απόφαση του κ. van Rens της 11ης Αυγούστου 2005.

93 Κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων δεν επιτρέπει να τεθεί υπό αμφισβήτηση το αληθές των πραγματικών στοιχείων που δέχτηκε σε βάρος αυτού η Διεύθυνση του Cedefop. Ειδικότερα, οι βεβαιώσεις του κ. C., του κ. van Rens και της κας P., που προσκόμισε ο προσφεύγων, φέρουσες ημερομηνία, η πρώτη, 14 Ιουνίου 2006 και, οι δύο άλλες, 15 Ιουνίου 2006, και επομένως μεταγενέστερες της ημερομηνίας εκδόσεως της αποφάσεως περί απολύσεως, δεν μπορούν να αποδείξουν την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως από την οποία να πάσχει η εν λόγω απόφαση.

94 Πράγματι, καταρχάς, όσον αφορά την κατάθεση του κ. C., επιβάλλεται η διαπίστωση ότι βρίσκεται σε αντίθεση προς τα ηλεκτρονικά μηνύματα που απηύθυνε ο ίδιος, τον Ιούλιο και τον Αύγουστο 2005, στον πρώην διευθυντή του Cedefop, καθώς και προς την κατάθεσή του της 19ης Ιανουαρίου 2006 στο πλαίσιο της έρευνας που διεξήγαγε η OLAF σχετικά με το νομότυπο των διαδικασιών συνάψεως συμβάσεων του Cedefop αναφορικά με τα έτη 2001 έως 2005, απ' όπου προκύπτει μεταξύ άλλων ότι ο προσφεύγων είχε ασκήσει πίεση σ' αυτόν για να τον βοηθήσει να "σκοτώσει το μικρό ζώο", σύμφωνα με τη διατύπωση που χρησιμοποίησε ο προσφεύγων. Αυτές οι αντιφάσεις πλήττουν την αξιοπιστία της καταθέσεως του κ. C., της 14ης Ιουνίου 2006, την οποία ο προσφεύγων επικαλείται ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

95 Το ίδιο ισχύει με τις καταθέσεις:

— του κ. van Rens, ο οποίος, ακριβώς, εξέδωσε την απόφαση να μην ανανεωθεί η σύμβαση της κας C. και ο οποίος δέχεται ότι ενήργησε με τον τρόπο αυτό κατόπιν διατυπώσεως σχετικής γνώμης εκ μέρους του προσφεύγοντος, καθώς και

— της κας P. η οποία, ενώ εργαζόταν στη γραμματεία του προσφεύγοντος, υπήρξε ακριβώς, σύμφωνα με άλλες μαρτυρίες που περιλαμβάνονται στη δικογραφία, αυτόπτης μάρτυρας των χειρισμών που προσάπτονται στον προσφεύγοντα· επιπλέον, οι απερίφραστες και σοβαρές κατηγορίες που περιλαμβάνονται στην κατάθεση της κας P., χωρίς να στηρίζονται σε κανένα πρόσφορο και συγκλίνον στοιχείο, σε βάρος των ιεραρχικώς ανωτέρων του και των συναδέλφων του, και ιδίως των θεσμικών οργάνων εκπροσώπησης του προσωπικού, επίσης στερούνται οιασδήποτε αποδεικτικής ισχύος [μεταξύ άλλων, στην εν λόγω κατάθεση, περιλαμβάνονται τα εξής: "τα μέλη της επιτροπής προσωπικού καθώς και του συνδικάτου μισούσαν –και μισούν– θανάσιμα τον κ. Λογγινίδη[·] έφτασαν στο σημείο να του επιτίθενται ακόμη και σε προσωπικό επίπεδο (κατασκευάζοντας εις βάρος του κατηγορίες) καθώς και να

> τον δυσφημούν με λιβελογραφήματα που δημοσιεύονταν στο εσωτερικό διαδίκτυο του Cedefop […] [εκπρόσωποι του συνδικάτου καθώς και της επιτροπής προσωπικού με πλησίασαν προκειμένου να με πείσουν να καταθέσω κατά του κ. Λογγινίδη ψευδή γεγονότα για ψυχολογική βία […]. Ο κ. Λογγινίδης είναι θύμα των λόμπι και της παρασκηνιακής δράσης, καθώς και της πλεκτάνης που έστησαν (κατ' αυτού […]) ενόψει της αλλαγής Διευθύνσεως του Cedefop].
>
> […]

97 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο λόγος που αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.»

15 Αποφαινόμενο επί του λόγου ακυρώσεως που αφορούσε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε, με τις σκέψεις 114 έως 121 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα εξής:

«114
Πρέπει να υπομνηστεί ότι, δυνάμει του άρθρου 47 του ΚΛΠ, η ΑΣΣΑ έχει την εξουσία να καταγγείλει σύμβαση αορίστου χρόνου έκτακτου υπαλλήλου τηρώντας την προθεσμία καταγγελίας που προβλέπεται στη σύμβαση και μετά πάροδο της οποίας τίθεται σε ισχύ η απόφαση περί απολύσεως.

115 Όπως ήδη τονίστηκε στη σκέψη 84 της παρούσας αποφάσεως, υπό την επιφύλαξη της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που βαρύνει την ΑΣΣΑ, η τελευταία διαθέτει, σχετικώς, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως.

116 Υπό τις συνθήκες αυτές, σε περίπτωση πταίσματος που μπορεί να δικαιολογήσει την απόλυση εκτάκτου υπαλλήλου, τίποτε δεν υποχρεώνει την ΑΣΣΑ να προτιμήσει να κινήσει πειθαρχική διαδικασία κατ' αυτού παρά να προσφύγει στην ευχέρεια μονομερούς καταγγελίας της συμβάσεως που προβλέπει το άρθρο 47, στοιχείο γ', του ΚΛΠ. Μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η ΑΣΣΑ προτίθεται να απολύσει έκτακτο υπάλληλο, χωρίς προειδοποίηση, σε περίπτωση σοβαρής αθετήσεως των υποχρεώσεων που υπέχει, μπορεί να κινηθεί, όπως προβλέπει το άρθρο 49, παράγραφος 1, του ΚΛΠ, η πειθαρχική διαδικασία που προβλέπει το παράρτημα IX του ΚΥΚ για τους υπαλλήλους και εφαρμόζεται κατ' αναλογία στους έκτακτους υπαλλήλους. Επιπλέον, τίποτε δεν εμποδίζει τη Διοίκηση να κινήσει πειθαρχική διαδικασία ακόμη και μετά την καταγγελία της συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου, με προειδοποίηση, αν εκ των υστέρων φαίνεται ότι τα γεγονότα που προσάπτονται στον ενδιαφερόμενο είναι αρκούντως σοβαρά ώστε να κινηθεί αυτή η διαδικασία.

117 Εν προκειμένω, πρέπει να τονιστεί ότι ο ουσιαστικός λόγος της απολύσεως ήταν η απώλεια εμπιστοσύνης της διευθύντριας του Cedefop προς τον προσφεύγοντα, ο οποίος κατείχε θέση στελέχους, χωρίς να έχει γίνει δεκτός πειθαρχικός λόγος σε βάρος του τελευταίου κατά τον χρόνο της εκδόσεως της αποφάσεως περί απολύσεως.

118 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας σε κάθε διαδικασία που κινείται κατά ενός προσώπου, η οποία είναι δυνατόν να καταλήξει στην έκδοση βλαπτικής πράξης, συνιστά θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου και πρέπει να εξασφαλίζεται ακόμα και αν δεν υπάρχει οιαδήποτε ειδική ρύθμιση (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 1986, 234/84, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 2263, σκέψη 27· της 5ης Οκτωβρίου 2000, C-288/96, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-8237, σκέψη 99, και της 9ης Νοεμβρίου 2006, C-344/05 P, Επιτροπή κατά De Bry, Συλλογή 2006, σ. I-10915, σκέψη 37).

119 Η αρχή αυτή απαιτεί να παρασχεθεί στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να διατυπώσει λυσιτελώς την άποψή του σχετικά με τα στοιχεία που μπορεί να γίνουν δεκτά σε βάρος του στην επικείμενη πράξη (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις Βέλγιο κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 27· του Δικαστηρίου της 3ης Οκτωβρίου 2000, C-458/98 P, Industrie des poudres sphériques κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-8147, σκέψη 99, και Επιτροπή κατά De Bry, προαναφερθείσα, σκέψη 38).

120 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων ήταν σε θέση, κατά τη διάρκεια της συζητήσεώς του με τη διευθύντρια του Cedefop, στις 23 Νοεμβρίου 2005, να αμφισβητήσει τα πραγματικά περιστατικά που είχαν γίνει δεκτά σε βάρος του. Μία εβδομάδα, κατά τη διάρκεια της οποίας μπορούσε ακόμη να υπερασπίσει τον εαυτό του, παρήλθε μεταξύ της συζητήσεως αυτής και της εκδόσεως της αποφάσεως περί απολύσεως.

121 Συνεπώς, ο λόγος που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας πρέπει να απορριφθεί.»

16 Προς στήριξη του αιτήματός του για ακύρωση της αποφάσεως της 11ης Νοεμβρίου 2005, με την οποία η διευθύντρια του Cedefop τροποποίησε τη σύνθεση της επιτροπής προσφυγών, της αποφάσεως της 14ης Νοεμβρίου 2005, με την οποία η επιτροπή προσφυγών τροποποίησε τον εσωτερικό της κανονισμό, και της αποφάσεως της 10ης Μαρτίου 2006, περί απορρίψεως της διοικητικής του ενστάσεως κατά των ως άνω δύο αποφάσεων, ο αναιρεσείων υποστήριξε ιδίως ότι, λόγω της παρουσίας στην επιτροπή αυτή, ως είχε κατά τον χρόνο που αποφάνθηκε επί της διοικητικής του ενστάσεως, τόσο της κας Β., η οποία συνδεόταν στενά με την κα C., όσο και της προέδρου της Union syndicale, η οποία είχε εκφραστεί δημοσίως εναντίον του, η σύνθεση της εν λόγω επιτροπής ήταν αντίθετη προς την αρχή της αμεροληψίας.

17 Αποφαινόμενο επί της αιτιάσεως αυτής στο πλαίσιο και μόνον της εξετάσεως του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της 11ης Νοεμβρίου 2005, με την οποία η Διεύθυνση του Cedefop τροποποίησε τη σύνθεση της επιτροπής προσφυγών, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υπογράμμισε κατ' αρχάς, με τη σκέψη 160 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επιτροπή προσφυγών αποτελεί διοικητικό όργανο στο οποίο έχουν ανατεθεί, με το άρθρο 1 της αποφάσεως περί της εξετάσεως των διοικητικών ενστάσεων, καθήκοντα αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής όσον αφορά την εξέταση των διοικητικών ενστάσεων που υποβάλλονται δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης προσέθεσε ότι, κατά συνέπεια, το έργο της επιτροπής αυτής δεν έχει δικαιοδοτικό χαρακτήρα, αλλά συνίσταται στην εξεύρεση συμβιβαστικής λύσεως των διαφορών (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Ιανουαρίου 2000, T-86/98, Γκουλούσης κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-5 και II-23, σκέψεις 60 και 61).

18 Το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης κατέληξε εν συνεχεία, με τη σκέψη 164 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι αρκούσε προς απόρριψη της εν λόγω αιτιάσεως η διαπίστωση ότι ο αναιρεσείων δεν είχε, εν πάση περιπτώσει, προσκομίσει σοβαρά αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι η επιτροπή προσφυγών εξέτασε τη διοικητική του ένσταση μεροληπτικώς και με αυθαίρετο τρόπο.

Διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

19 Με δικόγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 16 Ιουλίου 2008, ο αναιρεσείων άσκησε την υπό κρίση αναίρεση.

20 Το Cedefop κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως στις 19 Δεκεμβρίου 2008.

21 Με απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 2009, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε το αίτημα του αναιρεσείοντος να του επιτραπεί να καταθέσει υπόμνημα απαντήσεως δυνάμει του άρθρου 143 του Κανονισμού Διαδικασίας.

22 Με έγγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία στις 26 Φεβρουαρίου 2009, ο αναιρεσείων υπέβαλε αίτημα διεξαγωγής επ' ακροατηρίου συζητήσεως, εξηγώντας τους λόγους για τους οποίους έπρεπε να του επιτραπεί να αναπτύξει προφορικώς παρατηρήσεις, σύμφωνα με το άρθρο 146 του Κανονισμού Διαδικασίας.

23 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (αναιρετικό τμήμα) δέχθηκε το αίτημα αυτό και αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται από το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του, το Γενικό Δικαστήριο υπέβαλε γραπτή ερώτηση στους διαδίκους, οι οποίοι απάντησαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

24 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 13ης Δεκεμβρίου 2010.

Αιτήματα των διαδίκων

25 Ο αναιρεσείων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση·

— να ακυρώσει την απόφαση περί απολύσεως καθώς και κάθε άλλη συναφή πράξη της Διοικήσεως·

— να ακυρώσει την από 11 Νοεμβρίου 2005 απόφαση της διευθύντριας του Cedefop, περί τροποποιήσεως της συνθέσεως της επιτροπής προσφυγών του Cedefop, καθώς και κάθε άλλη συναφή πράξη της Διοικήσεως·

— να ακυρώσει την από 24 Μαΐου 2006 απόφαση της επιτροπής προσφυγών του Cedefop, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένστασή του κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και περί τοποθετήσεώς του σε νέα θέση, καθώς και κάθε άλλη συναφή πράξη της Διοικήσεως·

— να δεχθεί την πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή·

— να καταδικάσει το Cedefop στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων εκείνων της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

26 Το Cedefop ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

— να καταδικάσει τον αναιρεσείοντα στο σύνολο των δικαστικών εξόδων αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επί του αντικειμένου και του περιεχομένου της αιτήσεως αναιρέσεως

27 Με το δικόγραφό του, ο αναιρεσείων προβάλλει, κατ' ουσίαν, έξι λόγους αναιρέσεως. Οι πέντε πρώτοι λόγοι, σχετικοί με την απάντηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως περί απολύσεως, αφορούν, ο πρώτος, παράβαση των διατάξεων περί αποδείξεων και παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων· ο δεύτερος, αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, την οποία υπέχει ο δικαστής της Ένωσης· ο τρίτος, πεπλανημένη ερμηνεία της υποχρεώσεως της Διοικήσεως να αιτιολογεί τις αποφάσεις της· ο τέταρτος, πεπλανημένη εκτίμηση ότι δεν υφίσταται

πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και, ο πέμπτος, πεπλανημένη ερμηνεία της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας. Ο έκτος λόγος αναιρέσεως, σχετικός με την απάντηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στο αίτημα ακυρώσεως, αφενός, της αποφάσεως της διευθύντριας του Cedefop της 11ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως της συνθέσεως της επιτροπής προσφυγών, και, αφετέρου, της από 24 Μαΐου 2006 αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών να απορρίψει τη διοικητική του ένσταση κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και περί τοποθετήσεώς του σε νέα θέση, αφορά παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας.

28 Τόσο από τη διατύπωση των λόγων αυτών όσο και από το περιεχόμενο των αιτημάτων του αναιρεσείοντος προκύπτει ότι αυτός αμφισβητεί ρητώς την απάντηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στα αιτήματα ακυρώσεως της αποφάσεως περί απολύσεως, της αποφάσεως της διευθύντριας του Cedefop της 11ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως της συνθέσεως της επιτροπής προσφυγών, και της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006, περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως του αναιρεσείοντος κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και τοποθετήσεως σε νέα θέση.

29 Αντιθέτως, πρέπει να τονιστεί ότι, παρά την ευρύτατη διατύπωση του πέμπτου αιτήματος του αναιρεσείοντος, κανένας από τους λόγους αναιρέσεως της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως δεν βάλλει κατά της απαντήσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στα αιτήματα ακυρώσεως της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 9ης Μαρτίου 2006, σχετικά με την ένσταση που υπέβαλε η κα C., της αποφάσεως της Διευθύνσεως του Cedefop της 10ης Μαρτίου 2006, περί απορρίψεως της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως περί απολύσεως του αναιρεσείοντος, και της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 10ης Μαρτίου 2006, περί απορρίψεως της ενστάσεως του αναιρεσείοντος κατά, αφενός, της αποφάσεως της διευθύντριας του Cedefop της 11ης Νοεμβρίου 2005, με την οποία αυτή τροποποίησε τη σύνθεση της επιτροπής προσφυγών, και, αφετέρου, της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 14ης Νοεμβρίου 2005, με την οποία αυτή τροποποίησε τον εσωτερικό κανονισμό της.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση των διατάξεων περί αποδείξεων και από παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων.

Επιχειρήματα των διαδίκων

30 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ότι παρέβη τις διατάξεις περί αποδείξεων, λαμβάνοντας εσφαλμένως ως δεδομένο, με τη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι είχε ενημερωθεί προφορικώς για τους λόγους της απολύσεώς του κατά τη συνομιλία του με τη διευθύντρια του Cedefop στις 23 Νοεμβρίου 2005.

31 Πέραν του ότι, κατά τον αναιρεσείοντα, το Cedefop έφερε το βάρος αποδείξεως αυτού του στοιχείου και δεν ανταποκρίθηκε, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, με τη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εκτιμώντας ότι αντικείμενο της αποδείξεως ήταν το ζήτημα αν ο αναιρεσείων γνώριζε τους λόγους της απολύσεώς του ή όχι.

32 Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης διαμόρφωσε τη δικανική του πεποίθηση βάσει στοιχείων τα οποία δεν αποδεικνύουν ότι ο αναιρεσείων είχε ενημερωθεί για τους λόγους της απολύσεώς του στις 23 Νοεμβρίου 2005. Συγκεκριμένα, πρώτον, στηρίχθηκε σε απλή εικασία ότι είναι «μάλλον απίθανο» να μη συνέβη αυτό. Δεύτερον, χρησιμοποίησε ως αποδεικτικό στοιχείο τις αυστηρώς προσωπικές εκτιμήσεις τις οποίες διατύπωσε συναφώς ο αναιρεσείων με τη διοικητική του ένσταση της 28ης Φεβρουαρίου 2006, με συνέπεια να παραμορφώσει το περιεχόμενο των σημείων 7 έως 9 και 15 έως 19 της εν λόγω διοικητικής ενστάσεως. Τρίτον, καθόσον στηρίχθηκε στην από 24 Μαΐου 2006 απόφαση της επιτροπής προσφυγών, της οποίας η νομιμότητα επίσης αμφισβητήθηκε στο πλαίσιο της ενώπιόν του διαφοράς, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης παραμόρφωσε το περιεχόμενό της, δεδομένου ότι οι παραδοχές του αναιρεσείοντος ενώπιον της ως άνω επιτροπής

ουδαμώς αποδεικνύουν ότι το Cedefop του είχε πράγματι κοινοποιήσει τους λόγους της απολύσεώς του στις 23 Νοεμβρίου 2005. Τέταρτον και τελευταίον, κρίνοντας ότι «οι συνομιλίες της 23ης Νοεμβρίου 2005 πραγματοποιήθηκαν σε κλίμα σοβαρής εντάσεως στο Cedefop, την οποία ο προσφεύγων δεν μπορούσε να αγνοεί», το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης προέβη σε μια αυθαίρετη διαπίστωση βάσει πιθανολογούμενων και μόνον πραγματικών περιστατικών.

33 Ο αναιρεσείων από την πλευρά του προσκόμισε στοιχεία τα οποία παρέχουν αποχρώσες και συγκλίνουσες ενδείξεις περί του αντιθέτου. Συναφώς, παραπέμπει ιδίως στην από 28 Νοεμβρίου 2005 επιστολή του διαμαρτυρίας προς τον αντιπρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου· στη μαρτυρία της κας Γ. Κ.· στις από 8 Δεκεμβρίου 2005 επιστολές του προς τη διευθύντρια, τον αναπληρωτή διευθυντή και τα μέλη του προεδρείου του Cedefop· στην απάντηση που έδωσε ο αναπληρωτής διευθυντής στις 16 Φεβρουαρίου 2006· στο ηλεκτρονικό μήνυμα που του απέστειλε η διευθύντρια του Cedefop αμέσως μετά τη συνομιλία της 23ης Νοεμβρίου 2005 και στην απόφαση του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή της 21ης Απριλίου 2008.

34 Σε απάντηση στο πρώτο αυτό σκέλος του λόγου αναιρέσεως, το Cedefop υποστηρίζει ότι, δυνάμει της αρχής του τεκμηρίου της νομιμότητας των κοινοτικών πράξεων, δεν απέκειτο στο ίδιο να αποδείξει ότι ο αναιρεσείων είχε πράγματι ενημερωθεί για τους λόγους της απολύσεώς του. Κατά τα λοιπά, το Cedefop αμφισβητεί τα επιχειρήματα του αναιρεσείοντος.

35 Με το δεύτερο σκέλος του ιδίου λόγου, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ότι παραμόρφωσε το περιεχόμενο της από 24 Μαΐου 2006 αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών, περί απορρίψεως της ενστάσεώς του κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και περί τοποθετήσεως σε νέα θέση, κρίνοντας, με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι αυτή περιείχε μνεία του συνόλου των λόγων της απολύσεώς του. Συγκεκριμένα, στην απόφαση αυτή, όπως προκύπτει από το σημείο της 35, γίνεται απλώς μνεία των πραγματικών περιστατικών που συνδέονται με τη μη ανανέωση της συμβάσεως της κας C. Οι λοιποί λόγοι απολύσεως του γνωστοποιήθηκαν το πρώτον με το υπόμνημα αντικρούσεως στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

36 Σε απάντηση στο δεύτερο αυτό σκέλος του λόγου αναιρέσεως, το Cedefop υποστηρίζει ότι οι αιτιάσεις του αναιρεσείοντος πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελείς και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμες.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

37 Ως προς το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το νομικό ζήτημα που τέθηκε στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου πρωτοδίκως, αφορούσε το ερώτημα αν η απόφαση περί απολύσεως είχε αιτιολογηθεί.

38 Με την απόφασή του της 26ης Οκτωβρίου 2006, F-1/05, Landgren κατά ETF (Συλλογή Υπ.Υπ. 2006, σ. I-A-1-123 και II-A-1-459, σκέψεις 73 και 74), η οποία εκδόθηκε μετά την απόλυση του αναιρεσείοντος, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης είχε πράγματι αναγνωρίσει ότι η αρμόδια αρχή υποχρεούται σε αιτιολόγηση κατά την απόλυση έκτακτου υπαλλήλου με σύμβαση αορίστου χρόνου. Η ύπαρξη της υποχρεώσεως αυτής επιβεβαιώθηκε έκτοτε, κατόπιν αιτήσεως αναιρέσεως, με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Σεπτεμβρίου 2009, T-404/06 P, ETF κατά Landgren (Συλλογή 2009, σ. II-2841, σκέψεις 143 έως 171).

39 Όπως ορθώς υποστηρίζει ο αναιρεσείων, και όπως εξάλλου σιωπηρώς αναγνώρισε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης με τις σκέψεις 52 έως 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εξετάζοντας αν το Cedefop είχε δεόντως τηρήσει την υποχρέωση αυτή, το βάρος αποδείξεως έφερε εν προκειμένω το τελευταίο. Η υποστηριχθείσα από το Cedefop θέση στο πλαίσιο της παρούσας αναιρέσεως, ότι το βάρος αποδείξεως έφερε ο αναιρεσείων, δυνάμει της αρχής του τεκμηρίου της νομιμότητας των κοινοτικών πράξεων, παραγνωρίζει το περιεχόμενο του εν λόγω τεκμηρίου. Αυτό πράγματι ουδόλως

απαλλάσσει το οικείο όργανο ή οργανισμό της Ενώσεως από την υποχρέωση προσκομίσεως της αποδείξεως της οποίας φέρει το βάρος, σύμφωνα με τις γενικές αρχές του δικαίου και τους εφαρμοστέους διαδικαστικούς κανόνες που διέπουν το βάρος και τον τρόπο αποδείξεως, οσάκις η νομιμότητα πράξεώς του αμφισβητείται στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως.

40 Εντούτοις, εσφαλμένως υποστηρίζει ο αναιρεσείων ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης μετέβαλε το αντικείμενο της αποδείξεως, με τις σκέψεις 53 και 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ερευνώντας αν αυτός εγνώριζε ή δεν εγνώριζε τους λόγους της απολύσεώς του.

41 Πράγματι, από το γράμμα της σκέψεως 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ασχολήθηκε με την εξακρίβωση του ζητήματος αν ο αναιρεσείων είχε ενημερωθεί, κατά τη συνομιλία που είχε με τη διευθύντρια του Cedefop, στις 23 Νοεμβρίου 2005, για τους λόγους για τους οποίους αποφασίστηκε η καταγγελία της συμβάσεώς του ως εκτάκτου υπαλλήλου. Όσον αφορά τη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ο αναιρεσείων την ερμηνεύει αποσπασματικώς και κατά τρόπο υπερβολικά σχολαστικό. Πράγματι, είναι προφανές ότι, διαπιστώνοντας με την εν λόγω σκέψη ότι ο αναιρεσείων «γνώριζε» ή «ήταν ενήμερος» των λόγων της απολύσεώς του, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης είχε την πρόθεση να συνδέσει το εν λόγω υποκειμενικό στοιχείο γνώσεως με το αντικειμενικό πραγματικό γεγονός της συνομιλίας της 23ης Νοεμβρίου 2005, προκειμένου να αποδείξει ότι ο ενδιαφερόμενος πληροφορήθηκε πράγματι, κατά την εν λόγω συζήτηση, για τους λόγους για τους οποίους είχε αποφασιστεί η απόλυσή του.

42 Επιπλέον, κατά το άρθρο 225 Α ΕΚ και το άρθρο 11, παράγραφος 1, του παραρτήματος Ι του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και μπορεί να στηρίζεται σε λόγους αναιρέσεως που αφορούν την αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, τις πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα δικαιώματα του ενδιαφερόμενου διαδίκου και την παραβίαση του δικαίου της Ένωσης από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης.

43 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα υποβληθέντα σ' αυτό στοιχεία της δικογραφίας, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Όταν το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έχει διαπιστώσει ή έχει εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το κατ' αναίρεση δικάζον δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκήσει έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών και τις έννομες συνέπειες που έχει συναγάγει συναφώς το πρωτοβάθμιο δικαστήριο (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Απριλίου 2006, C-551/03 P, General Motors κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-3173, σκέψη 51, και της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, C-167/04 P, JCB Service κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-8935, σκέψη 106).

44 Επίσης κατά πάγια νομολογία, το κατ' αναίρεση δικάζον δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να εξακριβώνει τα πραγματικά περιστατικά ούτε, κατ' αρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Πράγματι, εφόσον η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι κανόνες διαδικασίας που διέπουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων και το βάρος αποδείξεως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμήσει την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του έχουν υποβληθεί. Η εκτίμηση αυτή δεν αποτελεί, επομένως, νομικό ζήτημα το οποίο, ως τοιούτο, υπόκειται στον έλεγχο του κατ' αναίρεση δικάζοντος δικαστή, εκτός αν συντρέχει παραμόρφωση του περιεχομένου των στοιχείων αυτών (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Ιουλίου 2009, C-440/07 P, Επιτροπή κατά Schneider Electric, Συλλογή 2009, σ. I-6413, σκέψη 103, και του Πρωτοδικείου της 18ης Ιουνίου 2008, T-164/07 P, Sundholm κατά Επιτροπής, δεν δημοσιεύθηκε στη Συλλογή, σκέψη 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

45 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα επιχειρήματα περί παραμορφώσεως των αποδεικτικών στοιχείων που διατύπωσε ο αναιρεσείων, όπως συνοψίζονται στη σκέψη 32 ανωτέρω, στηρίζονται στην εσφαλμένη προϋπόθεση, το ανακριβές της οποίας καταδείχθηκε στις σκέψεις 40 και 41 ανωτέρω, ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης μετέθεσε το αντικείμενο της αποδείξεως, παραβαίνοντας τις διατάξεις περί του βάρους αποδείξεως. Επομένως, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

46 Επιπλέον, ο αναιρεσείων επιδιώκει στην πραγματικότητα να επιτύχει νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών από το Γενικό Δικαστήριο, υπό το πρίσμα των αποδείξεων που δέχθηκε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, συμπεριλαμβανομένων των στοιχείων που παρατέθηκαν στη σκέψη 33 ανωτέρω. Τέτοια εκτίμηση, όμως, εκφεύγει της αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο αναιρέσεως, όπως υπομνήσθηκε ανωτέρω.

47 Ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

48 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, το Cedefop ορθώς το θεωρεί αλυσιτελές. Στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η οποία αποτελεί μέρος της απαντήσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στον λόγο ακυρώσεως που αφορούσε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, τονίζεται πρώτον ότι ένας τέτοιος λόγος όπως αυτός που αναφερόταν στη σκέψη 85, στηριζόμενος στη συμπεριφορά του προσφεύγοντος σχετικά με τη μη ανανέωση της συμβάσεως της κας C., αρκούσε κατ' αρχήν για να δικαιολογήσει την απόλυση εκτάκτου υπαλλήλου ο οποίος κατείχε θέση στελέχους. Κατόπιν, εξετάστηκε στις σκέψεις 87 έως 96 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αν, λαμβανομένης υπόψη της δικογραφίας, η εξουσιοδοτημένη να συνάπτει συμβάσεις αρχή (στο εξής: ΑΣΣΑ) είχε δικαιολογήσει «κατ' αυτόν τον τρόπο» την απόφαση περί απολύσεως, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Τέλος, κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό στη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

49 Υπό τις συνθήκες αυτές, το ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης παραμόρφωσε ενδεχομένως την απόφαση της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006, περί απορρίψεως της ενστάσεως του προσφεύγοντος κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και περί τοποθετήσεως σε νέα θέση, εκτιμώντας ότι αυτή ανέφερε άλλους λόγους απολύσεως του αναιρεσείοντος εκτός αυτών που συνδέονταν με τη συμπεριφορά του στην υπόθεση της κας C., οι οποίοι αφορούσαν τη νομιμότητα των συμβάσεων που συνήψε το Cedefop, ακόμη και αν υποτεθεί αποδεδειγμένο, ουδόλως επηρεάζει τη νομιμότητα της εκτιμήσεώς του ως προς την προβληθείσα πρόδηλη πλάνη. Το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, πράγματι, κατέληξε στην εκτίμηση αυτή χωρίς να λάβει υπόψη κανένα από αυτούς τους ενδεχόμενους άλλους λόγους.

50 Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το σημείο 40 της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006 αναφέρεται στις επικρίσεις των οργάνων ελέγχου σχετικά με τις συμβάσεις που συνήψε το Cedefop καθώς και στις προσπάθειες του αναιρεσείοντος, που κρίθηκαν επιλήψιμες από την επιτροπή προσφυγών, να καταλογιστεί η σχετική ευθύνη στους συνεργάτες του. Το σημείο αυτό της εν λόγω αποφάσεως αποτελεί μέρος της απαντήσεως της επιτροπής προσφυγών στις περιστάσεις που επικαλέστηκε ο προσφεύγων, «για να διαπιστωθεί αν αυτές φαίνονταν ότι μπορούσαν να τεκμηριώσουν την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως εκ μέρους της ΑΣΣΑ ή ακόμη καταχρήσεως εξουσίας». Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι η σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως συνιστά παραμόρφωση της αποφάσεως αυτής προκύπτουσα προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας.

51 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές και συγχρόνως ως αβάσιμο, συνακολούθως δε, ο πρώτος λόγος στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που υπέχει ο δικαστής της Ένωσης

Επιχειρήματα των διαδίκων

52 Με το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ότι δεν διατύπωσε συγκεκριμένη κρίση όσον αφορά το ζήτημα ποιοι ήσαν οι λόγοι της απολύσεώς του, δεδομένου ότι περιορίστηκε να επισημάνει, με τη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο αναιρεσείων απολύθηκε «κυρίως» λόγω της συμπεριφοράς του καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας που κατέληξε στη μη ανανέωση της συμβάσεως της κας C. Δεδομένου ότι οι σχετικοί λόγοι δεν αποσαφηνίσθηκαν κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβητήσεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης δεν ήταν σε θέση να εκτιμήσει τη νομιμότητά τους.

53 Με το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ότι παρέλειψε να διευκρινίσει τους λόγους για τους οποίους δεν έλαβε υπόψη ούτε τον προσωπικό του φάκελο και, ιδίως, τις άριστες εκθέσεις βαθμολογίας του ούτε, πλην τριών εξαιρέσεων (βλ. σκέψεις 94 και 95 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), τις θετικές γι' αυτόν καταθέσεις συναδέλφων του. Αντιθέτως, με τις σκέψεις 87 και 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στήριξε την εκτίμησή του, κατά τρόπο αυθαίρετο και αδικαιολόγητο, σε μονομερείς δηλώσεις ορισμένων προσώπων, χωρίς να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι τα ως άνω αποδεικτικά στοιχεία δεν ήσαν αξιόπιστα.

54 Το Cedefop απαντά ότι το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού είναι αλυσιτελές και ότι το δεύτερο σκέλος είναι αβάσιμο.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

55 Ως προς το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως (βλ. επίσης τη σκέψη 105 της εν λόγω αποφάσεως), το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης διαπίστωσε πράγματι ότι από τη δικογραφία προέκυπτε ότι ο αναιρεσείων είχε απολυθεί «κυρίως λόγω της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας που κατέληξε στην απόφαση να μην ανανεωθεί η σύμβαση της κας C.».

56 Στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, εξάλλου, αναφέρθηκε σε «άλλους λόγους που περιλαμβάνονται στην απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως κατά της αποφάσεως περί απολύσεως, τους οποίους ανέπτυξε στα δικόγραφά του το Cedefop και οι οποίοι αφορούν την κανονικότητα των συμβάσεων που συνήψε [το τελευταίο]». Όπως ήδη παρατηρήθηκε κατά την εξέταση του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε πάντως ότι δεν θα απαιτείτο η εξέταση των άλλων αυτών λόγων αν ο «κύριος λόγος» που αφορούσε τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος αποδεικνυόταν πράγματι. Συγκεκριμένα, έκρινε ότι ο λόγος αυτός, αν δεν εβαρύνετο από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή κατάχρηση εξουσίας, «αρκ[ούσε] για να δικαιολογήσει την απόλυση εκτάκτου υπαλλήλου». Το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης διαπίστωσε στις σκέψεις 87 έως 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι αυτό συνέβαινε και, κατόπιν αυτού, δεν εξέτασε τους λοιπούς σχετικούς λόγους.

57 Επιβάλλεται η διαπίστωση, υπό τις συνθήκες αυτές, ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης αιτιολόγησε δεόντως την απόφασή του να μην εξετάσει τους λοιπούς αυτούς λόγους ούτε, επομένως, να εκτιμήσει τη νομιμότητά τους, αναφέροντας τον ακριβή λόγο για τον οποίον έκρινε ότι η εξέταση αυτή δεν ήταν αναγκαία για να στηρίξει τη νομική του εκτίμηση.

58 Το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού πρέπει, επομένως, να απορριφθεί ως αβάσιμο.

59 Ως προς το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, αρκεί να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 2000, C-237/98 P, Dorsch Consult κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-4549, σκέψη 51, και της 18ης Ιουλίου 2006, C-214/05 P, Rossi κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-7057, σκέψη 22 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης είναι το μόνο αρμόδιο να αξιολογεί τα προσκομισθέντα ενώπιόν του αποδεικτικά στοιχεία και δεν υποχρεούται να αιτιολογεί ρητώς τις εκτιμήσεις του όσον αφορά την αποδεικτική αξία κάθε αποδεικτικού στοιχείου που του έχει υποβληθεί. Το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης οφείλει να αιτιολογεί τις αποφάσεις του κατά τρόπο που να παρέχει στο Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον δικαστικό του έλεγχο, και τούτο ιδίως όσον αφορά το ενδεχόμενο παραμορφώσεως του περιεχομένου των προσκομισθέντων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου αποδεικτικών στοιχείων.

60 Με τις σκέψεις 87 έως 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης αξιολόγησε επιμελώς τα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τη συμπεριφορά του αναιρεσείοντος στο πλαίσιο της μη ανανεώσεως της συμβάσεως της κας C., συμπεριφορά η οποία, κατά την εκτίμησή του, αρκούσε για να δικαιολογήσει την απόλυση του ενδιαφερομένου αν αποδεικνυόταν. Ομοίως, αιτιολόγησε επαρκώς από νομικής απόψεως το συμπέρασμά του ότι η ΑΣΣΑ δεν είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

61 Εξάλλου, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει ο αναιρεσείων, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης εξέθεσε, στις σκέψεις 93 έως 95 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι τα προβληθέντα από τον αναιρεσείοντα επιχειρήματα, στηριζόμενα κυρίως στις ευνοϊκές γι' αυτόν βεβαιώσεις ορισμένων συναδέλφων του, δεν επέτρεπαν να τεθεί υπό αμφισβήτηση το αληθές των πραγματικών στοιχείων που δέχθηκε σε βάρος αυτού η Διεύθυνση του Cedefop.

62 Επιπλέον, το γεγονός ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης δεν αναφέρθηκε ειδικώς στον προσωπικό φάκελο του αναιρεσείοντος στερείται λυσιτελείας για τον έλεγχο της τηρήσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

63 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο και, συνακολούθως, να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος στο σύνολό του.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά πεπλανημένη ερμηνεία της υποχρεώσεως της Διοικήσεως να αιτιολογεί τις αποφάσεις της

Επιχειρήματα των διαδίκων

64 Με το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ότι κακώς έκρινε ότι η απόφαση περί απολύσεως ήταν επαρκώς αιτιολογημένη, παραβλέποντας ότι δεν υπήρχε γραπτή αιτιολογία, κατά παράβαση των άρθρων 11, παράγραφος 1, του ΚΛΠ και 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ και μη λαμβάνοντας δεόντως υπόψη τις ιδιαίτερες περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως δε το ότι η εν λόγω απόφαση ελήφθη σε συνέχεια μιας αλληλουχίας γεγονότων, ενώ δεν υπήρχαν αυτόπτες μάρτυρες στη συνάντηση της 23ης Νοεμβρίου 2005, περιστάσεις που, κατά την άποψη του αναιρεσείοντος, επέβαλλαν την έγγραφη αιτιολόγηση της αποφάσεως αυτής. Οι ιδιαίτερες αυτές περιστάσεις διαφοροποιούν, εξάλλου, την υπό κρίση υπόθεση από εκείνη επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Landgren κατά ETF (σκέψεις 78 και 79).

65 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, ο αναιρεσείων αιτιάται το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης για πλάνη εκτιμήσεως κατά την κρίση του ότι η αιτιολογία της απολύσεώς του συμπληρώθηκε με την απόφαση της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006, περί απορρίψεως της ενστάσεως του αναιρεσείοντος κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και τοποθετήσεως σε νέα θέση. Κατ' αυτόν, η τυχόν αθέτηση της υποχρεώσεως που υπέχει η Διοίκηση να αιτιολογεί τις αποφάσεις της δεν μπορεί

να θεραπευθεί με απόφαση εκδοθείσα έξι μήνες αργότερα. Εν πάση περιπτώσει, η εν λόγω απόφαση της επιτροπής προσφυγών δεν περιείχε το σύνολο των λόγων της απολύσεως του αναιρεσείοντος (βλ. σκέψη 34 ανωτέρω).

66 Το Cedefop αμφισβητεί το σύνολο της επιχειρηματολογίας αυτής.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

67 Ως προς το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, αρκεί η παραπομπή στις σκέψεις 50 και 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με τις οποίες το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υπενθύμισε τις προϋποθέσεις που διατυπώθηκαν στη σκέψη 79 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Landgren κατά ETF, και επιβεβαιώθηκαν με τη σκέψη 179 της προπαρατεθείσας αποφάσεως ETF κατά Landgren, υπό τις οποίες μπορεί απόφαση περί απολύσεως εκτάκτου υπαλλήλου προσληφθέντος με σύμβαση αορίστου χρόνου να θεωρηθεί επαρκώς αιτιολογημένη αν και οι λόγοι της δεν διατυπώθηκαν εγγράφως, αλλά ανακοινώθηκαν στον ενδιαφερόμενο κατά τη διάρκεια συζητήσεως με την ιεραρχία του.

68 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει ο αναιρεσείων, οι προϋποθέσεις αυτές, όπως διατυπώθηκαν στη σκέψη 79 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Landgren κατά ETF, και επιβεβαιώθηκαν με τη σκέψη 179 της προπαρατεθείσας αποφάσεως ETF κατά Landgren, δεν αντιβαίνουν προς το άρθρο 11, παράγραφος 1, του ΚΛΠ και το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, εφόσον, ναι μεν οι διατάξεις αυτές συνεπάγονται, κατ' αρχήν, ότι βλαπτική ατομική απόφαση εκθέτει όλους τους λόγους για τους οποίους εκδόθηκε, ώστε να καθίσταται δυνατό στον αποδέκτη της να εκτιμήσει το βάσιμο αυτής και στον δικαστή της Ένωσης να ασκήσει, ενδεχομένως, τον έλεγχό του νομιμότητας της εν λόγω αποφάσεως, πλην όμως, όπως δέχεται πάγια νομολογία, η γνώση, εκ μέρους του ενδιαφερομένου, του πλαισίου εντός του οποίου εκδόθηκε μία απόφαση είναι δυνατόν να αποτελεί αιτιολογία της εν λόγω αποφάσεως (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση ETF κατά Landgren, σκέψη 179 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

69 Κατά τα λοιπά, ο αναιρεσείων υποστηρίζει απλώς και μόνον ότι οι ιδιαίτερες περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως διαφέρουν από εκείνες επί των οποίων εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Landgren κατά ETF χωρίς να προσδιορίζει πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης κατά την εφαρμογή των εν λόγω προϋποθέσεων στις περιστάσεις αυτές.

70 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμο.

71 Ως προς το δεύτερο σκέλος του ιδίου λόγου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, με τη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε ότι το περιεχόμενο της απαντήσεως της επιτροπής προσφυγών στη διοικητική ένσταση του αναιρεσείοντος, η οποία συμπλήρωνε τις πληροφορίες που είχε ο τελευταίος, του είχε δώσει τη δυνατότητα να εκτιμήσει το βάσιμο της αποφάσεως περί απολύσεως και τη σκοπιμότητα ασκήσεως προσφυγής.

72 Έτσι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει ο αναιρεσείων, η αιτιολογία της αποφάσεως περί απολύσεως δεν «θεραπεύθηκε», αλλά απλώς συμπληρώθηκε, στο στάδιο της διοικητικής ενστάσεως, σε απάντηση στα επιχειρήματα που αυτός προέβαλε στο πλαίσιο της εν λόγω ενστάσεως. Αυτή η συμπλήρωση της αιτιολογίας, στο στάδιο αυτό, είναι σύμφωνη με τον σκοπό του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά το γράμμα του οποίου η ίδια η απόφαση επί της ενστάσεως είναι αιτιολογημένη. Η διάταξη αυτή προϋποθέτει κατ' ανάγκη, πράγματι, ότι η αρχή που καλείται να αποφανθεί επί της ενστάσεως δεν δεσμεύεται μόνον από την αιτιολογία, ενδεχομένως ανεπαρκή ή ακόμη και ανύπαρκτη στην περίπτωση σιωπηράς απορριπτικής αποφάσεως, της αποφάσεως που αποτελεί αντικείμενο της ενστάσεως.

73 Κατά τα λοιπά, ο αναιρεσείων δεν προσδιορίζει την πλάνη περί το δίκαιο που κατ' αυτόν διέπραξε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, στη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο πλαίσιο της εκ μέρους του ερμηνείας της υποχρεώσεως της Διοικήσεως να αιτιολογεί τις αποφάσεις της. Ειδικότερα, το γεγονός ότι η απόφαση περί απορρίψεως της ενστάσεως εκδόθηκε έξι μήνες μετά την απόφαση περί απολύσεως δεν επηρεάζει το ζήτημα αν η απόφαση αυτή παρέσχε στον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα, σύμφωνα με τον σκοπό της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, να εκτιμήσει το βάσιμο της εν λόγω αποφάσεως περί απολύσεως και του έδωσε τη δυνατότητα να εκτιμήσει τη σκοπιμότητα ασκήσεως προσφυγής. Όσον αφορά την άποψη ότι η απόφαση της επιτροπής προσφυγών δεν ανέφερε όλους τους λόγους της απολύσεως, αυτή στηρίζεται στην εσφαλμένη ερμηνεία της εν λόγω αποφάσεως και, επιπλέον, σε προβαλλόμενη παραμόρφωση, η οποία απορρίφθηκε στο πλαίσιο της εξετάσεως του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως.

74 Το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει επομένως να απορριφθεί ως αβάσιμο και, συνακολούθως, ο εν λόγω λόγος αναιρέσεως στο σύνολό του.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά την πεπλανημένη εκτίμηση ότι δεν υφίσταται πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

75 Ο αναιρεσείων προσάπτει στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ότι πεπλανημένως έκρινε ότι η ΑΣΣΑ δεν είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως αποφασίζοντας να τον απολύσει.

76 Υποστηρίζει, πρώτον, ότι η απόφαση εκείνη ήταν προδήλως αντίθετη προς το συμφέρον της υπηρεσίας, το οποίο επέβαλλε στην ΑΣΣΑ να λάβει υπόψη το σύνολο των στοιχείων που θα μπορούσαν να καθορίσουν το περιεχόμενο της αποφάσεώς της, όπως τις άριστες εκθέσεις βαθμολογίας του αναιρεσείοντος και την εκτίμηση των συναδέλφων του. Συνεπώς, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η πρότασή του να μην ανανεωθεί η σύμβαση της κας C. αντέβαινε στους κανόνες δεοντολογίας, είναι προφανές, κατά την άποψή του, ότι το μεμονωμένο αυτό περιστατικό δεν αρκούσε για να δικαιολογήσει την πλήρη απώλεια, μέσα σε ένα μόνο μήνα, της εμπιστοσύνης της νέας διευθύντριας προς το πρόσωπο ανωτέρου στελέχους, το οποίο εργαζόταν επί εξίμισι έτη κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

77 Ισχυρίζεται, δεύτερον, ότι η απόφαση εκείνη ελήφθη κατά παράβαση του καθήκοντος αρωγής και συνιστά μέτρο δυσανάλογο προς τα προβαλλόμενα σφάλματα της δικής του συμπεριφοράς. Το ίδιο το Cedefop παραδέχθηκε ότι κατά τον χρόνο που ελήφθη η απόφαση περί απολύσεως δεν υπήρχε κάποιος ήδη στοιχειοθετημένος λόγος βάσει του οποίου η Διοίκηση θα μπορούσε να συναγάγει το συμπέρασμα ότι ο αναιρεσείων είχε διαπράξει συγκεκριμένο πειθαρχικό παράπτωμα. Επομένως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας νόμιμο το επαχθέστερο των μέτρων, ήτοι την απόλυση.

78 Το Cedefop αμφισβητεί την επιχειρηματολογία αυτή.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

79 Από την επιχειρηματολογία του αναιρεσείοντος προκύπτει ότι αυτός προσάπτει στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ότι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υφίσταται πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ενώ, κατ' αυτόν, η απόφαση περί απολύσεως ήταν προδήλως αντίθετη προς το συμφέρον της υπηρεσίας, ότι αυτή είχε ληφθεί κατά παράβαση του καθήκοντος αρωγής και ότι αποτελούσε υπερβολικό μέτρο έναντι αυτού.

80 Στο μέτρο που ο λόγος αυτός επιδιώκει την επανεξέταση των εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου των πραγματικών στοιχείων τα οποία, κατά τον αναιρεσείοντα, έτειναν να αποδείξουν ότι η απόφαση περί απολύσεως εβαρύνετο με πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, σύμφωνα με την ήδη παρατεθείσα νομολογία.

81 Καθόσον πάντως ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υπέπεσε σε πλάνη στο πλαίσιο του εκ μέρους του ελέγχου της πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως, πρέπει να υπομνηστεί ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 85, 86, 105 και 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης διαπίστωσε ότι ο λόγος της απολύσεως ήταν «κυρίως», εν προκειμένω, η ανεπανόρθωτη απώλεια εμπιστοσύνης της Διευθύνσεως του Cedefop προς τον αναιρεσείοντα, ο οποίος κατείχε θέση στελέχους, λόγω της συμπεριφοράς του καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας που κατέληξε στην απόφαση να μην ανανεωθεί η σύμβαση της κας C., χωρίς να έχει γίνει δεκτός πειθαρχικός λόγος σε βάρος του τελευταίου κατά τον χρόνο της εκδόσεως της αποφάσεως περί απολύσεως.

82 Εξάλλου, κυρίως από τις σκέψεις 56, 58, 68, 70 και 107 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έλαβε υπόψη τα επιχειρήματα του αναιρεσείοντος που στηρίζονταν στο γεγονός ότι η ΑΣΣΑ δεν έλαβε υπόψη το συμφέρον της υπηρεσίας και την προσωπική του κατάσταση καθώς και τον υπερβολικό χαρακτήρα του μέτρου που ελήφθη ως προς αυτόν.

83 Καταλήγοντας εντούτοις, στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ένας τέτοιος λόγος όπως αυτός που αναφέρεται στην πιο πάνω σκέψη 81 αρκεί για να δικαιολογήσει την απόλυση εκτάκτου υπαλλήλου, υπό την προϋπόθεση ότι δεν πάσχει από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή κατάχρηση εξουσίας, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε κατ' ανάγκη ότι η διάρρηξη της σχέσεως εμπιστοσύνης μεταξύ της Διευθύνσεως του Cedefop και του αναιρεσείοντος, που προκλήθηκε από τη συμπεριφορά του τελευταίου στο πλαίσιο της υποθέσεως της κας C., υπερίσχυε των λοιπών εκτιμήσεων.

84 Μια τέτοια εκτίμηση δεν παρίσταται ως εσφαλμένη δεδομένου ότι, δυνάμει του άρθρου 47, στοιχείο γ', του ΚΛΠ, η ΑΣΣΑ έχει την εξουσία να καταγγείλει σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου αορίστου χρόνου τηρουμένης της προβλεπόμενης στη σύμβαση προθεσμίας καταγγελίας και κατά την εκπνοή της οποίας η απόφαση περί απολύσεως αρχίζει να ισχύει, ότι, όπως τόνισε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις σκέψεις 84 και 115 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπό την επιφύλαξη της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που υπέχει η ΑΣΣΑ, αυτή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως στον τομέα αυτόν και ότι, ως εκ τούτου, ο έλεγχος του Δικαστή της Ένωσης περιορίζεται, ως εκ τούτου, στη διαπίστωση της μη υπάρξεως πρόδηλης πλάνης ή καταχρήσεως εξουσίας (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση ETF κατά Landgren, σκέψη 162 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

85 Ειδικότερα, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, αντίθετα απ' ό,τι στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Landgren κατά ETF, με την οποία το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης είχε διαπιστώσει ότι η γενική επαγγελματική ανεπάρκεια της P. Landgren, προβληθείσα ως λόγος της απολύσεώς της, είχε προδήλως διαψευσθεί από τις διάφορες εκθέσεις βαθμολογίας, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης διαπίστωσε, εν προκειμένω, ότι ο λόγος απολύσεως του αναιρεσείοντος δεν εβαρύνετο με πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

86 Ομοίως, αντιθέτως προς την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2000, T-223/99, Dejaiffe κατά ΓΕΕΑ (Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-277 και II-1267, σκέψεις 81 και 82), την οποία επικαλείται ο αναιρεσείων και στο πλαίσιο της οποίας το Πρωτοδικείο είχε διαπιστώσει ότι η παρορμητική και ασεβής συμπεριφορά του L. Dejaiffe, εσφαλμένη από τυπικής απόψεως, είχε προκληθεί από την αφοσίωσή του στο συμφέρον της υπηρεσίας, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης διαπίστωσε, εν προκειμένω, ότι η συμπεριφορά του αναιρεσείοντος απέβλεπε στη

δυσφήμηση των επαγγελματικών επιδόσεων της κας C., για να μη ανανεωθεί η σύμβασή της. Αυτή η συμπεριφορά σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να δικαιολογηθεί λόγω του συμφέροντος της υπηρεσίας.

87 Ως προς το επιχείρημα ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας νόμιμο το επαχθέστερο των μέτρων, ήτοι την απόλυση, ενώ κατά τον χρόνο της εκδόσεως της αποφάσεως περί απολύσεως δεν είχε γίνει δεκτός σε βάρος του αναιρεσείοντος κανένας λόγος πειθαρχικού χαρακτήρα, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης απάντησε σ' αυτό ορθώς, στη σκέψη 116 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, σε περίπτωση υπαίτιας συμπεριφοράς που μπορεί να δικαιολογήσει την απόλυση εκτάκτου υπαλλήλου, τίποτε δεν υποχρεώνει την ΑΣΣΑ να προτιμήσει να κινήσει πειθαρχική διαδικασία κατ' αυτού παρά να προσφύγει στην ευχέρεια μονομερούς καταγγελίας της συμβάσεως που προβλέπει το άρθρο 47, στοιχείο γ', του ΚΛΠ. Κατά τα λοιπά, γίνεται παραπομπή στην εξέταση του τρίτου σκέλους του πέμπτου λόγου, στις σκέψεις 100 επ. κατωτέρω.

88 Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά πεπλανημένη ερμηνεία της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας

Επιχειρήματα των διαδίκων

89 Ο αναιρεσείων προσάπτει στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ότι δεν συνήγαγε τις δέουσες συνέπειες για την προβαλλόμενη προσβολή, σε πλείονες περιπτώσεις, των δικαιωμάτων του άμυνας.

90 Με το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου, υποστηρίζει ότι, αντιθέτως προς τα όσα έγιναν δεκτά με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, δεν άσκησε το δικαίωμά του ακροάσεως πριν από την έκδοση της αποφάσεως περί απολύσεως. Άλλωστε, το ίδιο το Cedefop παραδέχθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης ότι η διευθύντρια του Cedefop τον κάλεσε, στις 23 Νοεμβρίου 2005, για να του γνωστοποιήσει την ειλημμένη απόφασή της να τον απολύσει.

91 Με το δεύτερο σκέλος του ιδίου λόγου, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι η ακρόασή του από τη διευθύντρια του Cedefop δεν ήταν ουσιαστική, αλλά τυπική. Αφενός, δεν έλαβε γνώση ουσιωδών στοιχείων της υποθέσεως, ιδίως δε των πραγματικών περιστατικών και των μαρτυριών επί των οποίων στηρίχθηκε η απόφαση περί απολύσεώς του. Αφετέρου, δεν του τέθηκε οποιαδήποτε ερώτηση σχετικά με την απόλυση αυτή, καθόσον η διευθύντρια του ανακοίνωσε ευθύς εξαρχής την απόφασή της, δίχως να του ζητήσει να λάβει θέση επί των συμβάντων τα οποία, κατά τη δική της εκτίμηση, δικαιολογούσαν την απόλυσή του. Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι, όπως επισημαίνεται στη σκέψη 120 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ο αναιρεσείων είχε τη δυνατότητα, κατά το διάστημα από τις 23 έως τις 30 Νοεμβρίου 2005, να προσβάλει την απόφαση αυτή. Η τήρηση της αρχής της προηγούμενης ακροάσεως δεν μπορεί να επαφίεται σε τυχόν πρωτοβουλία που θα λάβει ο ενδιαφερόμενος να απαντήσει στους ισχυρισμούς της Διοικήσεως, αλλά απαιτεί, αντιθέτως, την υποβολή, εκ μέρους της Διοικήσεως, ερωτήσεων επί συγκεκριμένων σημείων, προκειμένου να αποτραπεί ο κίνδυνος αυθαιρεσιών. Εν πάση περιπτώσει, η τοποθέτηση του μεν κ. L. στη θέση του διευθυντή της νομικής υπηρεσίας, της δε κας C. στη θέση της διοικητικής του βοηθού, εντός μίας εβδομάδας από την απόλυση του αναιρεσείοντος, καταδεικνύουν ότι οι αποφάσεις της διευθύντριας του Cedefop ήσαν προειλημμένες.

92 Με το τρίτο σκέλος αυτού του λόγου, ο αναιρεσείων διατείνεται ότι τα δικαιώματά του άμυνας θα διασφαλίζονταν μόνον αν το Cedefop είχε, πριν τον απολύσει, κινήσει πειθαρχική διαδικασία ή είχε διενεργήσει διοικητική εξέταση, προκειμένου να διαπιστωθεί η βασιμότητα των εναντίον του κατηγοριών. Συναφώς, επικαλείται ιδίως το άρθρο 50α του ΚΛΠ, τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 1990, T-75/89, Brems κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1990, σ. II-899, σκέψη 29), και της 8ης Ιουλίου 2008, T-48/05, Franchet και Byk κατά Επιτροπής (Συλλογή 2008, σ. II-1585, σκέψη 353),

καθώς και την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 30ής Νοεμβρίου 2006, F-77/05, Βαλαβάνης και Le Dour κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2006, σ. I-A-139 και II-A-535, σκέψη 46). Αναφέρεται επίσης στις υποχρεώσεις τις οποίες υπέχει η Διοίκηση στο πλαίσιο του καθήκοντός της να παρέχει αρωγή, ιδίως στην υποχρέωση κινήσεως πειθαρχικής διαδικασίας προκειμένου να ελεγχθεί η βασιμότητα καταγγελιών που επισύρουν μετάθεση ή υποβιβασμό υπαλλήλου κατά βαθμό (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1974, 53/72, Guillot κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1974, σ. 407, σκέψη 3· της 18ης Οκτωβρίου 1976, 128/75, N. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1976, σ. 591, σκέψεις 10 και 15, και της 12ης Νοεμβρίου 1996, C-294/95 P, Ojha κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-5863, σκέψεις 51 και 52).

93 Το Cedefop αμφισβητεί όλα τα επιχειρήματα του αναιρεσείοντος.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

94 Το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού αποσκοπεί στην αμφισβήτηση των πραγματικών περιστατικών όπως αυτά διαπιστώθηκαν από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης το οποίο, στη σκέψη 21 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, διαπίστωσε ότι η διευθύντρια του Cedefop είχε ανακοινώσει στον αναιρεσείοντα την «απόφασή» της να τον απολύσει, στις 23 Νοεμβρίου 2005, κατόπιν δε του είχε κοινοποιήσει την απόφασή της για καταγγελία της συμβάσεώς του, στις 30 Νοεμβρίου 2005. Ομοίως, στη σκέψη 52 της εν λόγω αποφάσεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης διαπίστωσε ότι, «εν προκειμένω, από τη δικογραφία προέκυπτε ότι ο προσφεύγων είχε ενημερωθεί, κατά τη συνομιλία που είχε με τη διευθύντρια του Cedefop στις 23 Νοεμβρίου 2005, για τους αντλούμενους από την κακόπιστη συμπεριφορά του έναντι της κας C. λόγους για τους οποίους είχε αποφασισθεί η καταγγελία της συμβάσεώς του ως εκτάκτου υπαλλήλου».

95 Εκτός, όμως, της περιπτώσεως παραμορφώσεως η οποία δεν προβάλλεται εν προκειμένω, ούτε βέβαια αποδεικνύεται, η εν λόγω αμφισβήτηση των πραγματικών περιστατικών, όπως αυτά διαπιστώθηκαν πρωτοδίκως, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου, στο πλαίσιο αναιρέσεως.

96 Το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού πρέπει, επομένως, να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

97 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του ιδίου λόγου αναιρέσεως, και αυτό αποσκοπεί στην αμφισβήτηση των διαπιστώσεων και των πραγματικών εκτιμήσεων του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης. Συναφώς έχει ήδη αποδειχθεί ότι ο αναιρεσείων ήταν καλώς πληροφορημένος, κατά τη συζήτηση της 23ης Νοεμβρίου 2005, για τους λόγους για τους οποίους είχε αποφασιστεί η απόλυσή του. Εξάλλου, στη σκέψη 120 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης διαπίστωσε ότι «εν προκειμένω ο προσφεύγων ήταν σε θέση, κατά τη διάρκεια της συζητήσεώς του με τη διευθύντρια του Cedefop, στις 23 Νοεμβρίου 2005, να αμφισβητήσει τα πραγματικά περιστατικά που είχαν γίνει δεκτά σε βάρος του» και ότι «[μ]ία εβδομάδα, κατά τη διάρκεια της οποίας μπορούσε ακόμη να υπερασπίσει τον εαυτό του, παρήλθε μεταξύ της συζητήσεως αυτής και της εκδόσεως της αποφάσεως περί απολύσεως». Οι εκτιμήσεις αυτές δεν μπορούν να αμφισβητηθούν στο πλαίσιο της αναιρέσεως, εκτός της περιπτώσεως παραμορφώσεως, η οποία δεν προβάλλεται.

98 Κατά τα λοιπά, ο αναιρεσείων δεν προσδιόρισε πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης κατά τη συναγωνή του συμπεράσματος στο οποίο κατέληξε, βάσει των διαπιστώσεων και των πραγματικών αυτών εκτιμήσεων, στη σκέψη 121 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

99 Το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού πρέπει επομένως να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

100 Ως προς το τρίτο σκέλος του ιδίου λόγου πρέπει να υπομνησθεί ότι, αποφαινόμενο επί του αντλούμενου από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας λόγου της προσφυγής, στο πλαίσιο του οποίου ο αναιρεσείων προέβαλε αιτίαση ανάλογη με αυτήν που αναπτύσσεται στο πλαίσιο του παρόντος

σκέλους (βλ. σκέψη 107 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε, με τις σκέψεις 115 και 116 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, λόγω της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η ΑΣΣΑ, σε περίπτωση υπαίτιας συμπεριφοράς που μπορεί να δικαιολογήσει την απόλυση εκτάκτου υπαλλήλου, τίποτε δεν υποχρεώνει την ΑΣΣΑ να προτιμήσει την κίνηση πειθαρχικής διαδικασίας κατ' αυτού, αντί της προσφυγής στην ευχέρεια μονομερούς καταγγελίας της συμβάσεως που προβλέπει το άρθρο 47, στοιχείο γ', του ΚΛΠ και ότι μόνον όταν η ΑΣΣΑ προτίθεται να απολύσει έκτακτο υπάλληλο χωρίς προειδοποίηση, σε περίπτωση σοβαρής παραβάσεως των υποχρεώσεων που υπέχει, μπορεί να κινηθεί, όπως προβλέπει το άρθρο 49, παράγραφος 1, του ΚΛΠ, η πειθαρχική διαδικασία που προβλέπει το παράρτημα IX του ΚΥΚ για τους υπαλλήλους και εφαρμόζεται κατ' αναλογία στους έκτακτους υπαλλήλους.

101 Η επιχειρηματολογία του αναιρεσείοντος δεν καταδεικνύει ότι η εκτίμηση αυτή βαρύνεται με πλάνη περί το δίκαιο.

102 Συναφώς, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει ο αναιρεσείων, το άρθρο 50α του ΚΛΠ δεν επιβάλλει υποχρέωση αλλά παρέχει μόνο την ευχέρεια στην ΑΣΣΑ να κινήσει πειθαρχική διαδικασία σε περίπτωση παραβάσεως εκ μέρους του εκτάκτου υπαλλήλου των υποχρεώσεων που αυτός υπέχει.

103 Όσον αφορά τη νομολογία που επικαλείται ο αναιρεσείων, η προπαρατεθείσα απόφαση Brems κατά Συμβουλίου (σκέψη 29), κατά την οποία οι γενικές εκτελεστικές διατάξεις οι θεσπιζόμενες στο πλαίσιο του άρθρου 110, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ μπορούν να καθορίζουν κριτήρια κατάλληλα να καθοδηγήσουν τη Διοίκηση κατά την άσκηση της διακριτικής της εξουσίας ή να διευκρινίζουν το περιεχόμενο ασαφών διατάξεων του κανονισμού, αλλά δεν μπορούν, μέσω της διευκρινίσεως σαφούς όρου του κανονισμού, να περιορίζουν το πεδίο εφαρμογής του, είναι εντελώς απρόσφορη για την εκτίμηση της επιχειρηματολογίας του αναιρεσείοντος. Το ίδιο ισχύει για την προπαρατεθείσα απόφαση Βαλαβάνης και Le Dour κατά Επιτροπής (σκέψη 46). Εξάλλου, από την προπαρατεθείσα απόφαση Franchet και Byk κατά Επιτροπής (σκέψη 353) ουδόλως προκύπτει ότι η ΑΣΣΑ υποχρεούται να κινήσει πειθαρχική διαδικασία υπό περιστάσεις όπως οι προκείμενες. Το Πρωτοδικείο είχε απλώς επισημάνει ότι η Επιτροπή δεν διαθέτει περιθώρια εκτιμήσεως όσον αφορά την υποχρέωσή της να τηρεί τους κανόνες σχετικά με την πειθαρχική διαδικασία. Η εκτίμηση αυτή είναι εντελώς άνευ σημασίας ως προς το ζήτημα αν πρέπει να κινείται πειθαρχική διαδικασία σε κάθε περίπτωση παραβάσεως εκ μέρους μονίμου υπαλλήλου ή εκτάκτου υπαλλήλου των υποχρεώσεών του.

104 Όσον αφορά τη νομολογία σχετικά με το καθήκον αρωγής, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει ο αναιρεσείων, ουδόλως προκύπτει από αυτήν ότι το εν λόγω καθήκον συνεπάγεται την υποχρέωση κινήσεως πειθαρχικής διαδικασίας προκειμένου να ελεγχθεί η βασιμότητα καταγγελιών που επισύρουν μετάθεση ή υποβιβασμό υπαλλήλου κατά βαθμό.

105 Επιπλέον, εν πάση περιπτώσει, αβασίμως υποστηρίζει ο αναιρεσείων ότι, εν προκειμένω, η ΑΣΣΑ δεν επεδίωξε να εξακριβώσει τη συμπεριφορά του στο πλαίσιο της υποθέσεως της κας C. Έτσι, από τη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η διευθύντρια του Cedefop είχε στην κατοχή της αποδεικτικά στοιχεία παρατιθέμενα στη σκέψη 87 της εν λόγω αποφάσεως, επί των οποίων στηρίχθηκαν η ΑΣΣΑ και η επιτροπή προσφυγών. Επιπλέον, από τη σκέψη 88 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η συμπεριφορά αυτή του αναιρεσείοντος και, ειδικότερα, η εκ μέρους του δυσφημιστική εκστρατεία σε βάρος της κας C., διαπιστώθηκαν δύο φορές από την επιτροπή προσφυγών, κατόπιν εξετάσεως των φακέλων, με τις αποφάσεις της της 9ης Μαρτίου 2006, περί αποδοχής της διοικητικής ενστάσεως της κας C., και της 24ης Μαΐου 2006, επί της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και περί τοποθετήσεως σε νέα θέση.

106 Επομένως, το τρίτο σκέλος του λόγου αυτού πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο και, συνακολούθως, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως στο σύνολό του.

Επί του έκτου λόγου αναιρέσεως ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

107 Όσον αφορά την απόφαση της διευθύντριας του Cedefop της 11ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως της συνθέσεως της επιτροπής προσφυγών, και την απόφαση της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική του ένσταση κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και περί τοποθετήσεώς του σε νέα θέση, ο αναιρεσείων υπογραμμίζει ότι τρία από τα πέντε μέλη της επιτροπής προσφυγών είχαν ταχθεί δημοσίως εναντίον του και υπέρ της κας C. κατά τη διαδικασία ενώπιον της επιτροπής αυτής. Συγκεκριμένα, η M. B., η T. M. και η A. W. είχαν υπογράψει την από 10 Αυγούστου 2005 ανοιχτή επιστολή στηρίξεως προς την κα C. (παράρτημα Α 45 του δικογράφου της προσφυγής-αγωγής και παράρτημα Α 4.2 του δικογράφου της αναιρέσεως). Ο αναιρεσείων παραπέμπει επίσης σε διάφορα έγγραφα που προσκομίστηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, ιδίως δε το παράρτημα C 34 του υπομνήματος αντικρούσεως και τα παραρτήματα Α 27, Α 31, Α 49.α και Α 49.β του δικογράφου της προσφυγής-αγωγής.

108 Επομένως, κατά τον αναιρεσείοντα, η επιτροπή προσφυγών δεν πληρούσε τα εχέγγυα αντικειμενικής και αμερόληπτης κρίσεως, με συνέπεια να συντρέχει περίπτωση προσβολής του δικαιώματός του για δίκαιη διαδικασία. Ο αναιρεσείων παραπέμπει, μεταξύ άλλων, στα άρθρα 11, παράγραφος 1, και 11α, παράγραφοι 1 και 2, του ΚΥΚ, καθώς και στη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

109 Το Cedefop υποστηρίζει ότι ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος, καθόσον ο αναιρεσείων επαναλαμβάνει απλώς πραγματικούς ισχυρισμούς και επιχειρήματα που έχουν ήδη εξεταστεί ενδελεχώς από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, ιδίως με τις σκέψεις 152, 153, 160, 162 και 164 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Κατόπιν τούτου, η αίτηση αναιρέσεως δεν ανταποκρίνεται στη νομολογιακή απαίτηση κατά την οποία το δικόγραφό της πρέπει να προσδιορίζει επακριβώς τα επικρινόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα συγκεκριμένα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν το αίτημα αυτό. Επιπλέον, η αίτηση αναιρέσεως δεν αναφέρεται σε οποιοδήποτε νομικό ζήτημα σχετικό με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση.

110 Εν πάση περιπτώσει, ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι αβάσιμος.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

111 Πρέπει να γίνει διάκριση ανάλογα με το αν ο λόγος αναιρέσεως βάλλει κατά της απαντήσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της διευθύντριας του Cedefop της 11ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως της συνθέσεως της επιτροπής προσφυγών, ή κατά της απαντήσεώς του στο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006, περί απορρίψεως της ενστάσεως κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και τοποθετήσεως σε νέα θέση.

Επί του λόγου αναιρέσεως καθόσον βάλλει κατά της απαντήσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της διευθύντριας του Cedefop της 11ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως της συνθέσεως της επιτροπής προσφυγών.

112 Από το άρθρο 11 του παραρτήματος Ι του Οργανισμού του Δικαστηρίου καθώς και από το άρθρο 138, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας και από πάγια νομολογία απορρέει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να επισημαίνει με ακρίβεια τα επικρινόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα συγκεκριμένα νομικά επιχειρήματα στα οποία στηρίζεται το αίτημα αυτό (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Σεπτεμβρίου 2010, T-17/08 P, Andreasen κατά Επιτροπής, που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 127 και εκεί παρατιθέμενη

νομολογία). Στην απαίτηση αυτή δεν ανταποκρίνεται η αίτηση αναιρέσεως που δεν περιέχει επιχειρήματα ειδικώς αναφερόμενα στον προσδιορισμό της πλάνης περί το δίκαιο που βαρύνει την οικεία απόφαση ή διάταξη (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 2010, T-52/10 P, Lebedef κατά Επιτροπής, που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

113 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, υπό το πρόσχημα κριτικής της φερομένης ελλείψεως αμεροληψίας και αντικειμενικότητας εκ μέρους της επιτροπής προσφυγών, ο παρών λόγος αναιρέσεως δεν περιέχει κανένα επιχείρημα που να αποσκοπεί να καταδείξει γιατί το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο απορρίπτοντας, με τις σκέψεις 155 έως 165 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της διευθύντριας του Cedefop της 11ης Νοεμβρίου 2005.

114 Στο μέτρο εντούτοις που ο παρών λόγος αναιρέσεως πρέπει να νοηθεί ως αφορών ειδικότερα τη σκέψη 164 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όπου εξετάζεται η αιτίαση περί παραβιάσεως της αρχής της αμεροληψίας, λόγω της παρουσίας στην επιτροπή προσφυγών δύο προσώπων τα οποία είχαν σε μεγάλο βαθμό εμπλακεί στην υπόθεση της κας C. (βλ. επίσης αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, σκέψη 153), πρέπει να προστεθεί ότι η επιτροπή προσφυγών είναι το διοικητικό όργανο στο οποίο έχει ανατεθεί, με απόφαση του διοικητικού συμβουλίου του Cedefop της 4ης Φεβρουαρίου 2000, το καθήκον να απαντά σε όλες τις διοικητικές ενστάσεις που ασκούνται από το προσωπικό του Cedefop σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ (βλ. αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, σκέψη 160).

115 Η αμεροληψία και η αντικειμενικότητα ενός τέτοιου οργάνου, του οποίου η σύνθεση ορίζεται ισομερώς, μεταξύ των μελών του προσωπικού, αφενός, από τον διευθυντή του Cedefop και, αφετέρου, από τον πρόεδρο της επιτροπής προσωπικού, και έχει ως πρόεδρο πρόσωπο εκτός του Cedefop (βλ. σκέψη 7 πιο πάνω και αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, σκέψη 5), δεν θα μπορούσαν να θεωρούνται in abstracto. Δεν μπορούν να τεθούν υπό αμφισβήτηση, στο ειδικό πλαίσιο δεδομένης διαδικασίας διοικητικής ενστάσεως, παρά μόνο λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως αυτών που αφορούν το πρόσωπο του ασκήσαντος την ένσταση, το αντικείμενο της ενστάσεώς του και τις τυχόν σχέσεις που ο ίδιος καθώς και, ενδεχομένως, το ή τα πρόσωπα που η ένστασή του (τους) θέτει υπό αμφισβήτηση διατηρούν με τα μέλη της επιτροπής προσφυγών.

116 Υπό τις συνθήκες αυτές, αποκλείεται η απόφαση της διευθύντριας του Cedefop της 11ης Νοεμβρίου 2005 να έχει επηρεάσει κατά τρόπο αρκούντως ευθύ και άμεσο τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος τροποποιώντας σαφώς τη νομική του κατάσταση, δεδομένου ότι, κατά την ημερομηνία αυτή, αυτός δεν είχε ακόμη αποτελέσει αντικείμενο κανενός διοικητικού μέτρου ικανού να τον βλάψει, σε σχέση με τη συμπεριφορά του στο πλαίσιο της υποθέσεως της κας C.

117 Εν πάση περιπτώσει, όσον αφορά την ίδια απόφαση της διευθύντριας του Cedefop της 11ης Νοεμβρίου 2005, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε, στη σκέψη 162 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα όσα κατηγορηματικώς υποστήριξε ο αναιρεσείων συναφώς, ότι δηλαδή η διευθύντρια του Cedefop επιδίωξε στην πραγματικότητα να τον καταδιώξει και να επηρεάσει αρνητικώς τις εργασίες της επιτροπής προσφυγών, δεν στηρίζονταν σε κανένα στοιχείο και στερούνταν επομένως οιασδήποτε βάσεως. Πρόκειται για πραγματική εκτίμηση του δικαστή της ουσίας της οποίας ο έλεγχος δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του κατ' αναίρεση δικάζοντος δικαστή, εκτός της περιπτώσεως παραμορφώσεως η οποία δεν αποδεικνύεται, ούτε καν προβάλλεται.

118 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, χωρίς να υποπίπτει σε πλάνη περί το δίκαιο, απέρριψε την αιτίαση του αναιρεσείοντος η οποία αφορούσε την παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας, στο μέτρο που αυτή έβαλλε κατά της αποφάσεως της διευθύντριας του Cedefop της 11ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως της συνθέσεως της επιτροπής προσφυγών.

119 Χωρίς να χρειάζεται να ληφθεί περαιτέρω απόφαση επί του παραδεκτού, ο παρών λόγος αναιρέσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί ως αβάσιμος, στο μέτρο που βάλλει κατά της απαντήσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως αυτής.

Επί του λόγου αναιρέσεως καθόσον βάλλει κατά της απαντήσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006, περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και τοποθετήσεως σε νέα θέση, σε σχέση με το άρθρο 139, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας

120 Με το μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας της 20ής Οκτωβρίου 2010, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε στους διαδίκους ότι είχε την πρόθεση να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το ζήτημα του παραδεκτού του παρόντος λόγου αναιρέσεως και τους κάλεσε να λάβουν θέση γραπτώς επί του ζητήματος αυτού κατά το μέτρο, μεταξύ άλλων, που ο λόγος αυτός βάλλει κατά της απαντήσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006, περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και τοποθετήσεως σε νέα θέση, σε σχέση με το άρθρο 139, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση αυτή εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

121 Κατά τον αναιρεσείοντα, αυτός πράγματι προέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης λόγο προσφυγής αντλούμενο από παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας προς στήριξη του αιτήματός του ακυρώσεως της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006. Αυτό επιβεβαιώνεται τόσο με τα σημεία 72 έως 74 της πρωτοδίκως κατατεθείσας προσφυγής όσο και με την απάντηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης επί του λόγου αυτού, στη σκέψη 164 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

122 Κατά το Cedefop, αυτό το σκέλος του λόγου αναιρέσεως δεν είναι απαράδεκτο επειδή μετέβαλε το αντικείμενο της διαφοράς ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, αλλά για τους λόγους που συνοψίζονται ανωτέρω στη σκέψη 109.

123 Συναφώς πρέπει να γίνει υπόμνηση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 139, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να μεταβάλει το αντικείμενο της ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης διαφοράς.

124 Εν προκειμένω, ο αναιρεσείων πράγματι μεν προέβαλε, με την προσφυγή του ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, λόγο προσφυγής αντλούμενο από παραβίαση της αρχής της αμεροληψίας, όμως από το γράμμα και τη δομή του δικογράφου προκύπτει ότι αυτό έγινε μόνο προς στήριξη του αιτήματός του ακυρώσεως της αποφάσεως της διευθύντριας του Cedefop της 11ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως της συνθέσεως της επιτροπής προσφυγών, της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 14ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως του εσωτερικού της κανονισμού και της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών, της 10ης Μαρτίου 2006, περί απορρίψεως της ενστάσεως του αναιρεσείοντος κατά των δύο τελευταίων αποφάσεων. Αντιθέτως, δεν προέβαλε αυτόν τον λόγο προς στήριξη του αιτήματός του ακυρώσεως της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006, περί απορρίψεως της ενστάσεώς του κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και τοποθετήσεως σε νέα θέση, αίτημα το οποίο επέλεξε να διακρίνει από τα άλλα αιτήματα ακυρώσεως και να το παρουσιάσει χωριστά στο δικόγραφο (βλ. σκέψη 16 ανωτέρω· βλ. επίσης τον πίνακα περιεχομένων του δικογράφου της προσφυγής, τον τίτλο του III.B και τα σημεία του 72 έως 74, 81, 83 και 84).

125 Επομένως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης δεν ήταν σε θέση να προσδιορίσει αυτήν την αιτίαση και δεν επεδίωξε εξάλλου να απαντήσει σ' αυτήν, στο πλαίσιο της εξετάσεως των λόγων προσφυγής που έβαλλαν κατά της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006, την οποία πραγματοποίησε μαζί με την εξέταση των λόγων που έβαλλαν κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και τοποθετήσεως σε νέα θέση.

126 Το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, ασφαλώς, απάντησε στην εν λόγω αιτίαση, στη σκέψη 164 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αλλά μόνο στο πλαίσιο της διαφοράς όπως αυτή καθορίστηκε με την προσφυγή πρωτοδίκως, ήτοι απαντώντας στους λόγους που προβλήθηκαν προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της διευθύντριας του Cedefop της 11ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως της συνθέσεως της επιτροπής προσφυγών.

127 Είναι μεν αληθές ότι, με τον τρόπο αυτό, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης δεν έλαβε θέση επί της ιδίας αυτής αιτιάσεως στο μέτρο που είχε προβληθεί προς στήριξη των αιτημάτων ακυρώσεως της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 14ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως του εσωτερικού της κανονισμού, και της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 10ης Μαρτίου 2006, περί απορρίψεως της ενστάσεως του αναιρεσείοντος κατά της αποφάσεως αυτής, και της αποφάσεως της 11ης Νοεμβρίου 2005, όμως η παράλειψη αυτή δεν έχει συνέπειες, εφόσον, όπως προκύπτει από την ανωτέρω σκέψη 29, η παρούσα αίτηση αναιρέσεως δεν αφορά αυτή την πτυχή της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

128 Επιπλέον, δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να καλύψει την ενδεχόμενη έλλειψη συνοχής των επιλογών του αναιρεσείοντος κατά τη διατύπωση των πρωτοδίκως προβληθέντων λόγων του, εκτείνοντας αυτεπαγγέλτως το περιεχόμενο αυτών σε αιτήματα που δεν αφορούσαν οι ανωτέρω προβληθέντες με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο λόγοι.

129 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο παρών λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, κατά το μέτρο που μεταβάλλει το αντικείμενο της διαφοράς ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, καθόσον βάλλει κατά της απαντήσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006, περί απορρίψεως της ενστάσεώς του κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και τοποθετήσεως σε νέα θέση.

130 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι ο έκτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί, όπως και η αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

131 Κατά το άρθρο 148, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Γενικό Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

132 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, το οποίο έχει εφαρμογή κατ' αναίρεση δυνάμει του άρθρου 144 του κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

133 Δεδομένου ότι ο αναιρεσείων ηττήθηκε και το Cedefop είχε υποβάλει σχετικό αίτημα, ο αναιρεσείων φέρει τα δικαστικά έξοδα του, καθώς και τα έξοδα του Cedefop στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (αναιρετικό τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Ο Παύλος Λογγινίδης φέρει τα δικαστικά του έξοδα καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Ευρωπαϊκό Κέντρο για την ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

Jaeger Forwood Truchot

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Ιουλίου 2011.

(υπογραφές)